TIJDSCHRIFT VOOR INDISCHE TAAL-, LAND- EN VOLKENKUNDE

UITGEGEVEN DOOR HET

KONINKLIJK BATAVIAASCH GENOOTSCHAP VAN KUNSTEN = EN WETENSCHAPPEN =

32001

901.05
Tij

DEEL LXXI

1931

AA38

ALLE STUKKEN, HET TIJDSCHRIFT BETREFFENDE, TE ZENDEN AAN DE REDACTIE, p.a. MUSEUM, KONINGSPLEIN W. 13 – BATAVIA C.

(397)

Het Hondenoffer in Midden-Celebes

door

Dr. ALB. C. KRUYT.

Inleiding.

Wanneer wij van een offer spreken, hechten wij daaraan de beteekenis van een geschenk, een gave, die de mensch in verschillende omstandigheden van het leven aan de hoogere machten aanbiedt om daarmee een goeden oogst, vermeerdering van den veestapel, kinderen, herstel van ziekte, afwering van dreigende gevaren en derg. te verkrijgen. Een offer bij natuurvolken moet dus dienen om de hulp en medewerking in te roepen van goden en geesten, ten einde zich voorspoed in het leven te verzekeren. Van de dieren die als offer geslacht worden, wordt het bloed aangewend om eigen levenskracht te vermeerderen, en een deel van het lichaam, veelal de lever, wordt den ongezienen machten aangeboden.

Of de beteekenis van gave, geschenk aan hoogere machten de oorspronkelijke bedoeling van het offer is geweest, mag betwijfeld worden. Wij vinden toch deze bloedige offers ook bij volken, die de natuurkrachten nog niet, of slechts in geringe mate als persoonlijke wezens opvatten. Vermoedelijk zal bij het dooden van een dier het storten van diens bloed de hoofdzaak zijn geweest, met de bedoeling om met de hierdoor vrij komende levenskracht dreigende invloeden te neutraliseeren of te paralyseeren, of om afgenomen weerstandsvermogen van het lichaam, zich openbarende in

ziekzijn, te herstellen. In den laatsten zin is het dus het offer zelf, dat rechtstreeks iets bewerkt, en dit niet doet door tusschenkomst van hoogere wezens.

In dezen zin ook hebben wij het woord „offer" op te vatten, wanneer wij spreken over het hondenoffer, zooals dit nog op Midden-Celebes gevonden wordt. Als wij de gegevens, die over dit onderwerp zijn samengebracht, nagaan, merken wij aanstonds op, dat in dit opzicht een groot verschil bestaat bij de clangroepen, die in Midden-Celebes wonen. Bij de To Mori en de Oost-toradjagroep komt het hondenoffer slechts onder een paar bepaalde omstandigheden van het leven voor, terwijl bij de Sa'dan-toradja's en de clans van de West-toradjagroep in nagenoeg alle levensomstandigheden van eenige beteekenis een hond wordt gedood. Het verschil tusschen de laatste twee groepen is, dat bij de Sa'dan-toradja's veel van de offergedachte verdwenen is, omdat hondevleesch daar tot de lekkernijen behoort, zoodat het soms lijkt, dat honden geslacht worden om de gasten bij een plechtigheid van vleeschspijs te voorzien.

Bij de West-toradjagroep heeft het hondenoffer het zuiverst zijn eigen karakter bewaard; daar weet men ook nog te zeggen, waarom men den hond doodt.

Vóór alles is noodig, dat alle gegevens omtrent het hondenoffer in Midden-Celebes, voor zoover ze mij bekend zijn geworden, worden medegedeeld. Enkele ervan heb ik reeds gegeven in mijn opstel „Measa" (Bijdragen 76, 1920, bl. 48—76). Toen ik dat stuk schreef, wist ik nog niet, dat het hondenoffer zulk een groote rol in Midden-Celebes speelt.

Vooraf moet ik nog een opmerking maken over de voorloopige verdeeling in groepen van de bewoners van Midden-Celebes, welke verdeeling ik bij een andere gelegenheid nader zal toelichten. Wanneer we de kustbevolking uitschakelen, vallen de bewoners van Midden-Celebes tot vier hoofdgroepen terug te brengen: 1. de Oost-toradjagroep; 2. de West-toradjagroep;

3. de Zuid-toradjagroep, en 4. de To Mori. De eerste hoofdgroep vertoont veel meer eenheid dan de tweede. Ze kan worden onderverdeeld in de Posogroep, de Poe'oe mbotogroep, en de Wana-groep. De kringen van de tweede hoofdgroep heb ik aangegeven met: Loregroep, Rampi-groep, Koro-groep, Koelawi-groep, Pakoeli-groep, Sigi-groep, Pakawa-groep en Kaili-groep. De landschappen Parigi en Saoesoe moeten tot laatstgenoemden kring worden gerekend. De Zuid-toradjagroep is te verdeelen in de Sa'dan-toradja's, die van de Masoepoe- en Mamasa-rivieren, de Toradja's van Mamoedjoe, de To Rongkong en de To Raa (Masamba). Het gebied der To Mori valt te onderscheiden in Beneden-Mori, Boven-Mori en Noeha.

Wat de gegevens van de Zuid-toradjagroep betreft, heb ik veel te danken aan de Heeren H. Pol, die in Rembon, Bittoeang, Rano, Palesang en Oeloe Saloe onderzoek heeft gedaan, en Dr. H. van der Veen, die een door mij opgestelde vragenlijst aan eenige onderwijzers ter beantwoording heeft gegeven, en de ingekomen antwoorden van aanteekeningen heeft voorzien. Deze gegevens betreffen dus Toradja's van de Sa'dangroep. Voor het Mamasasche heeft Ds. A. Bikker zijn Inlandsche voorgangers aan het onderzoeken gezet. Ook hem dank ik hiervoor. De Heer J. Ritsema heeft persoonlijk een onderzoek ingesteld naar het voorkomen van het hondenoffer bij de Bare'e-toradja's boven Wotoe, die tot de Poe'oe mboto-groep behooren, en bij de To Noeha in de merenstreek van Malili. Het gevondene heeft hij aan mij afgestaan, waarvoor ik hem hierbij dank.

Door tusschenkomst van den Heer H. van der Klift kreeg ik enkele gegevens van de Tolaki boven Kolaka. De Heer J. Schuurmans te Lamboeia bezorgde mij eenige merkwaardige gegevens van hemzelf en van enkele inheemsche onderwijzers over de bewoners van Kandari en Noord Kolaka (Sanggona). In Poleang en Roembia schijnt het hondenoffer niet voor te komen Aan deze medewerkers mijn hartelijken dank. Door

persoonlijk onderzoek kwam ik nog een en ander te weten omtrent de bewoners van den Banggai-archipel. Ofschoon de bewoners van Z. O. Celebes en de Banggaiers niet tot de inwoners van Midden-Celebes zijn te rekenen, heb ik deze gegevens toch in dit opstel opgenomen om ze onderdak te brengen, daar mij het bestaan van het hondenoffer in andere streken van Celebes niet bekend is geworden. Vroeger moet dit vrij algemeen zijn geweest, bijvoorbeeld onder Makassaren en Boegineezen, zooals blijkt uit plaatsnamen als Pantoenoe asoe „Waar honden geroosterd worden", die in verschillende streken worden gevonden.

Het Hondenoffer bij Zwangerschap en Geboorte.

In Midden-Celebes is het verband, dat men zich denkt te bestaan tusschen het betalen van bruidsschat en kinderen krijgen, heel duidelijk. In enkele kringen der West-toradjagroep wordt de bruidsschat pas gegeven, als de vrouw 7 maanden zwanger is; bij andere eerst, als het kind ter wereld is gekomen. Het overreiken van den bruidsschat gaat gepaard met een plechtigheid, die den naam draagt van *mobaoe, mebaoeni, mantoenoe baoe. Baoe* heeft in Midden-Celebes nu eens de beteekenis van „visch", zooals bij de meeste Bare'e sprekers; dan die van „varken", zooals in Poe'oe mboto, en de meeste kringen der West-toradjagroep. Bij de To Pakawa duidt men er een buffel mee aan. Het woord vinden we terug in de benaming *baoela,* d. i. *baoe* met het achtervoegsel *-a,* waarmee de Posoërs een buffel aanduiden. Met *baoe* zal men dus wel in het algemeen „vleesch" hebben bedoeld. *Mobaoe* beteekent dus „vleesch (varken, hond, hoenders) verschaffen of offeren"; *mebaoeni* „iemand of iets van vleesch voorzien"; *mantoenoe baoe* „vleesch (varken, hond, hoenders) roosteren".

Bij het *mobaoe* nu wordt veelal een hond gedood, en waar men dit niet doet, kan meestal nog nagegaan worden, dat het vroeger gebruik is geweest.

Koro-groep.

In *Banasoe* wordt een hond zevenmaal om een vrouw getrokken, wier ure nabij is; dit geschiedt van links naar rechts. Vooraf wordt de hond toegesproken: „Wanneer ge ziet, dat een ziekte dreigt, breng die dan weg, opdat N. N. (de naam van de vrouw) voorspoedig bevalle". Daarna wordt het dier met een stuk hout doodgeslagen. Vervolgens snijdt men het lijf open, haalt er de lever uit; een deel ervan wordt geroosterd, en dit legt men samen met een zwaard, een speer, een hakmes en 7 lappen katoen op den grond neer, waarbij de leider der plechtigheid spreekt: „Dit is voor u, doodenzielen *(rate)*, komt N. N. niet hinderen, opdat ze voorspoedig bevalle". Een poos daarna beweegt de voorganger er een stuk geklopte boomschors (foeja) of een stuk bamboe tweemaal zevenmaal over de neergelegde voorwerpen heen, waarbij hij zegt: „De ziel ervan *(kaoena)* zij voor u, de materie *(wotona)* blijve bij ons". Dan worden de wapenen en het katoen weggenomen, en in huis gebracht. De buik van de zwangere wordt met het bloed ingesmeerd. Het kreng wordt in de wildernis geworpen. Bij de West-toradja-groep mag het niet in den grond begraven worden, want dit zou ten gevolge hebben, dat een watervloed het land teisterde. Geen ander dier wordt bij deze gelegenheid geslacht, zoodat het uitsluitend om den hond te doen is.

In *Siwongi* neemt iemand bij dezelfde gelegenheid, als pas is genoemd, den snoet van een hond in de hand, en spreekt hem aldus toe: „Gij hond, zijt giftig (bijterig), en door u houd ik in het leven het kind in de moederschoot, opdat dit voorspoedig ter wereld kome". Als dan het dier met een stuk hout is doodgeslagen, wordt de buik opengesneden, en worden hart en lever onderzocht, zooals men dit ook doet bij hoenders, om te zien of men op voorspoed mag rekenen. Met de ingewanden van het dier strijkt men over den buik van de zwangere vrouw. Het kreng wordt verweg

in de wildernis in den tak van een arenpalm geklemd. Dit hondenoffer wordt gebracht, als de vrouw zwanger is van het eerste, het vierde, het zevende, het tiende kind; voor de tusschenliggende kinderen gebeurt het niet.

Heel wat meer werk maakt men van deze plechtigheid in *Pili,* want daarbij moeten ook een buffel en een varken het leven laten, als het een voorname vrouw geldt. Deze beide dieren dienen dan tot *ratinoewoei* „om leven toe te voegen (aan de zwangere)". De hond die gedood wordt, wordt eerst zevenmaal om de vrouw heen getrokken; met zijn bloed worden buik en voorhoofd van de vrouw aangestreken. Bij het doodsteken van den buffel houdt de zwangere den man vast, die dit doet. Van het vleesch van buffel en varken wordt een feestmaaltijd aangericht. Met het hondelijf wordt gedaan als boven beschreven is.

Te *Onoe* heeft de plechtigheid plaats als het kind er al is. Men zegt daar *mobaoe rate ana* „vleesch voor doodenzielen verschaffen ten behoeve van het kind". Dit gebeurt op een feest dat voor den jongen wereldburger wordt aangericht, en dat *pohompoi* „het neerkomen op (de aarde van den jonggeboorne)" heet. Moeder en kind zitten daarbij op het woonerf, met het gelaat naar het Oosten gericht; een hakmes is voor haar neergelegd. Dan wordt een hond zevenmaal om haar heengetrokken van links naar rechts, en daarbij zegt men: „Dit is uw *tinoewoei* (dat wat leven geeft), en die neemt weg alle ziekten en kwalen". Den hond wordt de kop afgehakt; ook de pooten scheidt men van het lichaam. Aan kop en pooten wordt een pakje rijst toegevoegd, en dit alles werpt men naar het Westen „voor de doodenzielen *(rate)*". Hierna heeft nog het *ratinoewoei manoe* „met een hoen leven (aan iemand) toevoegen". Uit de lever en het hart van het dier tracht men op te maken of moeder en kind voorspoed is beschoren.

Ten slotte noem ik van de Koro-streek het dorp *Towoni.* Hier heeft het *mebaoe* (zoo zegt men in plaats

van *mobaoe*) plaats als de vrouw 2 à 3 maanden zwanger is. Vooraf wordt een hoen geslacht, waarvan het hart wordt onderzocht. Voorspelt dit goed, dan wordt ook de hond gedood. Men zegt, dat dit een offer is aan de doodenzielen *(rate)*. Of de hond ziekte en onheil „wegbracht", wist men niet te zeggen.

Aan den benedenloop van de *Lariang* (zoo heet de rivier, die bij haar oorsprong Tawaelia, in haar middenloop Koro heet), wonen Toradja's, die alleen bij de Korogroep zijn in te deelen. Wanneer bij hen een vrouw 2 à 3 maanden zwanger is, heeft eenzelfde plechtigheid plaats, als boven reeds enkele malen beschreven is. Hier noemt men dit *moloemba*, een algemeen bij de West-toradja's gebruikt woord voor het brengen van een hondenoffer. De leider van de plechtigheid, een man of een vrouw, loopt dan zevenmaal om de zwangere heen, met een hoen in den arm, en een hond met zich voorttrekkende. De hond wordt eerst toegesproken, waarbij men hem opdraagt alle ziekte en onheil weg te brengen. Nadat men het dier gedood heeft, wordt het weggeworpen. Het hoen wordt geslacht om leven aan moeder en kind toe te voeren, *ratinoewoei*; het hart van den vogel wordt onderzocht om na te gaan of voorspoed hun deel zal zijn. Het *mebaoe rate* „ten behoeve van de doodenzielen offeren" heeft eerst plaats, als het kind er is. Hiervoor gebruikt men dan een geit, die zeer waarschijnlijk in de plaats van een hond is gekomen onder Mohammedaanschen invloed. De geit wordt zevenmaal om man, vrouw en kind getrokken. Een deel van het hart van het offerdier wordt aan de doodenzielen gegeven door dit naar het Westen te werpen.

Koelawi-groep.

In de dorpen, die zich in de Koelawi-kom bevinden, heb ik het hondenoffer bij zwangerschap en geboorte niet aangetroffen. Het *mebaoe* heeft hier evengoed plaats als in de andere kringen, maar een hond wordt er niet meer voor gebruikt. Voor dit dier is evenals

in Lariang onder Mohammedaanschen invloed een schaap of een geit in de plaats gekomen, twee diersoorten, die eerst na de intrede van den Islam in deze streken zijn ingevoerd.

Alleen in *Tamoengkoe lowi*, op het gebergte dat de kom in het Westen afsluit, vond ik het volgende: Wanneer een echtpaar kinderloos blijft, gaat de man naar zijn ouderlijke woning terug. Als hij daar een dag of drie is geweest, wordt hij weer feestelijk naar het huis van zijn vrouw geleid, alsof het een jong bruidspaar geldt. Bij deze gelegenheid wordt dan een buffel of een varken geslacht om leven aan het echtpaar te schenken (*ratinoewoei*). Wanneer daarna de vrouw inderdaad zwanger wordt, wordt een hond voor haar gedood. Den kop van het dier laat men in de rivier afdrijven. Onder gewone omstandigheden wordt het hondenoffer bij zwangerschap niet gebracht.

Pakoeli-groep.

Op den tweeden dag van het feest, dat in dezen kring gehouden wordt bij het overreiken van den bruidsschat, dat hier *mantoenoe baoe* „varken roosteren" heet, en dat geschiedt als de vrouw zwanger is van haar eerste kind, heeft het volgende plaats. De vrouw, voor wie de bruidsschat is gebracht, is mooi aangedaan in een fraai weefsel, dat den naam draagt van *sineko*. Ze heeft een rijk versierden zonnehoed op het hoofd, waaromheen een *mbesa* (een oud doek uit de Compagnie's tijd) gewonden is. Als zetel is voor haar neergezet een bekervormig stampblok, zooals deze hier gebruikt worden; daarop is een platte steen gelegd, die weer is toegedekt met een lap ruwe foeja, *sasa*, zooals die alleen gebruikt wordt voor het drogen van rijst, en als deken; verder zijn erop neergelegd: een bijl, *silagoeri*-kruid, en *karambaoe*, een hard soort gras dat graag door paarden wordt gegeten. Op dezen zetel zet zich de zwangere vrouw neer, met het gelaat naar het Oosten gewend. Een hond heeft men met twee

touwen gebonden, een om den hals, en een om het achterlijf; het eerste wordt door een priester, het tweede door den echtgenoot der vrouw vastgehouden. Deze twee trekken het dier zevenmaal om de vrouw heen. Daarna wordt het dier een eindweg naar het Oosten gebracht, en daar wordt het door een broer of neef van de vrouw den kop afgehakt; gelukt dit niet met één slag, dan moet de plechtigheid na drie dagen nog eens herhaald worden. Van het bloed dat aan het zwaard kleeft, waarmee de slag is gedaan, wordt iets op het voorhoofd van de vrouw gestreken. Kop en lichaam van den hond worden weggeworpen.

In het dorp *Pakoeli* heeft het hondenoffer bij zwangerschap op dezelfde wijze plaats als in Palolo, dat tot de Sigi-groep behoort. De plechtigheid heet hier *mebaoeni* (in Palolo *mobaoe*). Wanneer de bruidsschat is gebracht, en op een mat in de woning der vrouw is geplaatst, worden op het voorerf een hond en een varken gebonden neergelegd. De zwangere vrouw plaatst den rechtervoet op beide dieren; daarna wordt de hond gedood door hem den kop af te slaan; deze wordt naar het Noorden geworpen, terwijl het lichaam naar het Zuiden wordt gegooid. Vroeger, verzekerde men mij, werd het vleesch van den hond gegeten. Het varken wordt doodgestoken. Wordt bij deze gelegenheid ook een buffel voor de vrouw geslacht om haar leven toe te voeren, *ratinoewoei*, dan moet ze eerst zevenmaal om het dier heen loopen.

Sigi-groep.

Met de Sigi-groep komen wij bij West-toradja's die grootendeels nominaal tot den Islam zijn overgegaan. Het hondenoffer is in gewone omstandigheden bij het *mobaoe*, waarbij de bruidsschat wordt overgereikt, dat hier plaats heeft, nadat het kind geboren is, afgeschaft. Maar zoodra er iets ongewoons of verontrustends plaats heeft, zien we het weer toegepast. Wanneer in *Bora* meermalen een kind van een echtpaar gestorven

is, wordt de huwelijksplechtigheid nog eens overgedaan om fouten te herstellen, die de eerste maal mochten zijn begaan. Of als men dit niet doet, heeft een plechtigheid plaats, die *mobaoe kondi* heet, waarbij een varken en een hond worden gedood.

Bij het *mobaoe* in het goed Mohammedaansche *Biromaroe* wordt in de plaats van een varken een geit geslacht; alleen wanneer het kind ziekelijk is, en men bang is het te zullen verliezen, wordt een hond gedood. Waar gevaar dreigt, volgt men dus de oude adat.

In *Raranggonaoe* geven man en vrouw elkaar een geit bij het *mebaoe rate*, vroeger een hond. Het dier wordt gedood en met het bloed worden moeder en kind aangestreken.

Te *Sidondo* wordt het *mobaoe* alleen gehouden, wanneer aan een echtpaar zijn eersteling is geschonken. Men zegt hier, dat de plechtigheid moet dienen om het kind sterk te maken. Behalve een buffel, een geit of een schaap, welk dier geslacht wordt om aan de gasten vleeschspijs voor te kunnen zetten, wordt ook een hond gedood. Een familielid van den man en een bloedverwant van de vrouw houden het dier bij de voor- en de achterpooten gestrekt over een liggenden pisangstam. De vader van het kind geeft het hakmes aan een man, die den hond met één slag doormidden hakt. De helften van het dier worden op den grond geworpen, en daarbij worden ook gelegd 2 doorgehakte pisangvruchten en wat zout. Het wordt een eerstgeborene min of meer als een schande aangerekend, wanneer deze plechtigheid niet voor hem heeft plaatsgehad.

Kaili-groep.

Bij de Kaili-groep, waarvan de leden allen tot het Mohammedanisme zijn overgegaan, heb ik slechts een voorbeeld gevonden van het hondenoffer voor moeder en (of) kind. Het is van *Kaleke*. Nu en dan heeft hier namelijk een feestelijkheid plaats voor kinderen van

3 tot 7 jaar, die *nobalia noloemba asoe* heet. Hierbij is een kleine hond met de voorpooten aan den voet van de huistrap gebonden. Het touw waarmee de achterpooten aaneen zijn gesnoerd, wordt in huis door moeders en kinderen vastgehouden; want men doet dit gewoonlijk voor enkele gezinnen tegelijk. Het lijf van den hond wordt over een stuk pisangstam gelegd. Dan spreekt de *boele,* d. i. degeen, die bij de sjamanenfeesten op de trom slaat, den hond toe, *mogane*; hij draagt het dier op alle ziekte en onheil naar Oelaja en Boendjilalaki te brengen; dit zijn twee bergtoppen, die worden gehouden voor de woonplaatsen van machtige geesten. Na het uitspreken van zijn opdracht, hakt de trommelslager den hond in tweeën; het achtereind werpt men den kant uit van Oelaja in het Noorden, het kopstuk naar Boendjilalaki in het Zuiden. Voor elk kind moet deze plechtigheid eenmaal zijn verricht.

Pakawa-groep.

In *Domboe, Rondingo* en *Tamodo* wordt het *mobaoe* soms pas 7 maanden na de geboorte van het kind gehouden. Hierbij onderscheidt men *wati bose* en *wati kodi* „groote en kleine overlevering of adat". Zij wier voorouders gewoon waren bij het *mobaoe* een geit te slachten, moeten dit bij die gelegenheid altijd doen; dit is de „groote adat". Zij wier voorouders hierbij een varken of een hoen gebruikten, doen dit altijd; dit is de „kleine adat". Nu kunnen de voorouders bij het *mobaoe* nimmer een geit hebben geslacht, daar deze dieren nog niet zoo lang geleden zijn ingevoerd. We kunnen veilig aannemen, dat het eertijds een hond was, die bij „de groote adat" werd gedood.

Onder de *To ri bingge* heeft in de zevende maand van de zwangerschap een plechtigheid plaats, die *potosoe manoe* „hoen-steken" heet, omdat hierbij een hoen met een els wordt doodgestoken. Bij deze gelegenheid wordt ook een hond gedood, maar bizonderheden hiervan ben ik niet te weten kunnen komen.

Te *Pantoenoe asoe* „waar honden geroosterd zijn" heeft het *mobaoe wajo* (*wajo* is hier hetzelfde als *rate*, doodenziel) plaats als het eerste kind geboren is. Dan doodt de moeder een varken en een geit, die gegeven zijn door de familie van den man. Een hoen wordt geslacht om moeder en kind „leven te bezorgen", *ratinoewoei*. Hier wist men nog te zeggen, dat eertijds een hond bij het mebaoe werd gedood [1]).

Voordat we overgaan tot het bespreken van het hondenoffer in een andere phase van het menschenleven, moet ik nog enkele gevallen noemen, die buiten het *mobaoe* liggen, en toch betrekking hebben op zwangerschap en geboorte. Ik teekende ze alle op van de Koro-groep; bij andere groepen vond ik slechts een enkel geval.

Een gewoonte, die bij nagenoeg alle clans van de West-toradjagroep bestaat is, dat alle vrouwen voor wie de mogelijkheid om kinderen te krijgen nog niet is uitgesloten, in de rivier gaan baden, wanneer een vrouw in het kraambed komt te sterven. Maar alleen bij de inwoners van het dorp *Moa* wordt bij die gelegenheid een hond gedood. Wanneer de vrouwen klaar zijn met baden, loopen ze achter elkaar tusschen de helften van een gespleten bamboestaak door, die in den vorm van een omgekeerde V in den grond is geplant. De laatste van de rij heeft haar baadje uitgedaan. Zoodra

[1]) De leden van de Pakawa-groep zijn nog Heiden, zoodat het bevreemding wekt, dat zij den hond door de geit hebben vervangen. Dit volkje heeft echter jarenlang onder de Mohammedaansche Hoofden van Paloe en Kaleke gestaan, zoodat zij in uiterlijke zaken zeker den invloed van den Islam hebben ondergaan. Maar de bedoelde verandering behoeft niet hieraan te worden toegeschreven. Geiten vermenigvuldigen zich zeer voorspoedig, zonder dat men eenige zorg aan hen hoeft te besteden. Het fokken van honden gaat niet zoo voorspoedig; meermalen breekt een ziekte onder deze dieren uit, die een groote opruiming onder hen houdt. Bovendien zijn honden van groot belang voor de jacht, zoodat men niet graag een opoffert. Dit alles te zamen kan er toe hebben geleid, dat men geiten is gaan offeren in plaats van honden.

ook zij onder den gespleten bamboe is doorgegaan, slaat een man een hond, die aan den bamboe is vastgebonden met een hakmes in één slag den kop af. Het lijf van het dier werpt hij dan over de vrouw zonder baadje heen, nadat ze eerst haar baadje over het hoofd naar achter heeft gegooid. Men doet zóó, opdat deze vrouwen niet hetzelfde lot zullen ondergaan als haar gestorven seksegenoot.

Dan heb ik van *Kantewoe* opgeteekend, dat als een pasgeboren kind voortdurend huilt (*meroeë* heet dit), men zegt, dat het vraagt om het leven toe te voeren, *ratinoewoei*. Daarvoor gebruikt men dan een hond, die na gedood te zijn in de rivier wordt geworpen.

In *Siwongi* wordt ook een hond gedood, wanneer een kind sterk op een zijner ouders lijkt, waaruit men het gevolg trekt, dat een van beiden spoedig moet sterven (deze onderlinge gelijkenis is *metoela*, Poso *measa* „onheilbrengend"). Dan heeft het *mopaoera dike* „het door middel van een hond laten terugtrekken (van het dreigende onheil)" plaats: een hond wordt den kop afgeslagen, en met diens bloed worden alle leden van het gezin aangestreken. Den hond laat men in de rivier afdrijven.

Nog een voorbeeld uit *Pakoeli*. Als men hier het feest voor een kind viert om diens levensgeest aan het lichaam te bevestigen, wordt een hond gedood door lieden die de „adat of overlevering van Paloe (*wati Paloe*) volgen". Die dit niet doen, snijden het oor of de staart van een varken af, en strijken het bloed op het voorhoofd van het kind. Uit deze aanteekening blijkt, dat in Paloe, dat nu goed Mohammedaansch is, en waar ik geen spoor meer van een hondenoffer gevonden heb, eertijds het dooden van honden met een godsdienstig oogmerk gebruikelijk was.

Zuid-Oost Celebes.

In Noord-Kolaka en Noord-Kandari wordt een hond gedood, als een vrouw een zware bevalling heeft en

het kind niet wil komen. Aan den hond wordt medegedeeld, dat er misschien tegen de adat gezondigd is, zoo niet door de persoon in kwestie, dan misschien door haar vader of grootvader. En dan gaat men verder: „Jij, ziekte, ga over op den hond. Jij, hond, breng al de warmte weg. Breng het naar de bodem der zee naar Sangia. Zonde tegen de adat, donkerheid der wereld, het niet gedroomde (d. w. z. wat niet in overeenstemming is met de in den droom gegeven opdrachten van Sangia), zelfs strijd tusschen familie in de tweede graad, strijd tusschen volle broers en zusters, het kruisen der snelzwaarden en lansen, waar daarop het verkoelingsoffer volgt, daar is het verkoeld, daar is het door het bloed weggenomen" (de vertaling van deze formule en die welke nog volgen is van den heer J. Schuurmans).

In alle gevallen, waarin op Zuid-Oost Celebes een hond gedood is, wordt het kreng begraven; op dit heele schiereiland wordt geen hondevleesch meer gegeten. Het brengen van dit hondenoffer heet op ZO Celebes *mosehe dahoe*, een verkoelingsoffer brengen met een hond; of *mosoela dahoe*, een hond met één slag den kop afslaan.

Samenvatting.

Wanneer wij de motieven, die men voor het hondenoffer bij gelegenheid van zwangerschap en geboorte opgeeft, samenvatten, dan zien we, dat het in de eerste plaats de doodenzielen, *rate*, *wajo*, geldt. In de tweede plaats wordt den hond opgedragen om ziekte en onheil weg te brengen. Bij enkele gevallen vinden we meegedeeld, dat het gedoode dier „leven aan iemand moet toevoegen", of diens leven moet bevestigen, *ratinoewoei*. Meestal wordt met dit doel naast den hond een hoen of een varken geslacht.

Wat de wijze betreft, waarop de hond gedood wordt, gewoonlijk wordt hem den kop afgehakt; zelfdzamer wordt hij met een knuppel doodgeslagen. Ofschoon verscheidene clans van de West-toradjagroep gewend

zijn hondevleesch te eten, wordt een hond die voor het *mobaoe* is gedood volgens de opgaven in de wildernis, of nog vaker in de rivier geworpen.

Van een eigenlijk opdragen van het offer aan de doodenzielen is slechts een enkele maal sprake; het offer wordt hun als het ware toegeworpen.

Zooals uit dit overzicht blijkt, vinden wij het hondenoffer bij zwangerschap en geboorte alleen toegepast bij de Toradja's van de Westgroep.

Het Hondenoffer bij Huwelijk.

Wanneer wij onder de gebruiken bij het huwelijk zoeken, vinden we slechts één voorbeeld van hondenoffer bij het gewone huwelijk, en wel in *Poe'oe mboto*, van welke streek de bewoners tot de Oost-toradjagroep behooren; in dezen kring komt het hondenoffer overigens weinig voor. Ik deelde het geval reeds mede in mijn opstel „Measa" in de Bijdragen, dl. 76, 1920, bl. 63—64.

In *Poe'oe mboto* dan wordt voor de tweede, vierde zesde dochter uit één gezin het magische deel van den bruidsschat niet bij haar huwelijk gegeven, maar voor haar wordt een hond gedood. Aan den vooravond van den huwelijksdag komt men namelijk samen tot het houden van een maaltijd in de woning der bruid. Een hond, onverschillig wat voor een, is op het erf vast gebonden. Een van de familieleden wordt aangewezen om het dier te dooden. Hij hakt het den kop af, en legt dien aan den voet van de trap der woning van de bruid. Haar familie moet doen, alsof ze er niets van bemerkt.

Wanneer de kop op de aangegeven plaats ligt, gaat een van de oudere familieleden der bruid naar beneden. Hij trapt als bij toeval op den kop, en roept uit: „Wie heeft me daar varkensdrek voor het huis neergelegd!" Niemand mag hierop antwoorden. In enkele plaatsen van Poe'oe mboto wordt de kop boven aan de trap opgehangen (soms in bladscheede van sago- of pinangpalm verpakt), en raakt iemand hem met de hand aan.

De uitwerking is dezelfde als boven. Wat verder bij de huwelijksvoltrekking plaats heeft, verschilt wel van de gebruiken die in acht genomen worden bij het huwelijk van de eerste, derde, vijfde dochter uit dat gezin, maar dit houdt geen verband met het hondenoffer, en doet hier dus niets terzake. Alleen moet nog vermeld worden wat in het aangehaalde opstel verzuimd is, namelijk dat de bruid ook met het bloed van den hond wordt aangestreken. Dit moet echter naar de uitdrukkelijke verzekering der menschen niet dienen om „leven" aan de bruid toe te voegen, *ratinoewoei.*

Vinden wij dus slechts één voorbeeld van het dooden van een hond bij gelegenheid van een gewoon huwelijk, veelvuldig wordt dit gedaan bij een huwelijk, waarvan de adat de voltrekking eigenlijk verbiedt. Algemeen vinden wij het hondenoffer bij dergelijke gelegenheden toegepast bij de leden van de West-toradjagroep. In alle kringen van deze groep is het huwelijk tusschen volle neef en nicht verboden. Ook neef en nicht in verderen verwantschapsgraad mochten oorspronkelijk niet met elkaar huwen, maar op den langen duur is het toegestaan, mits de kwade gevolgen van zulk een verbintenis worden weggenomen door een zoenoffer. Bij dit zoenoffer moet ook steeds een hond het leven laten; en waar dit niet meer het geval is, treedt de geit, die dan geslacht wordt, vermoedelijk in de plaats van den hond.

Koro-groep.

Wanneer in *Pili* achterneef en -nicht in den echt zijn verbonden, begeven alle deelnemers aan de plechtigheid zich naar de rivier met een buffel, een hond en een hoen. Deze dieren worden in het water geslacht, zoodat hun bloed door den stroom wordt meegevoerd; in dat water baadt zich het echtpaar benedenstrooms. De koppen van de drie dieren laat men in de rivier afdrijven; zoo ook het lichaam van den hond. Het vleesch van buffel en hoen wordt voor den feestmaaltijd toebereid.

In *Banasoe* doet men het eenigszins anders. Daar moet het echtpaar ook in het met buffelbloed vermengde water baden, maar vooraf trekt men den hond om het dorp heen. Daarna stampt men met een bamboekoker op den grond, en zegt: „Gij hond, moet alle onheil en ziekte meenemen naar het Westen! Wij slachten een buffel!" Dan slaat men het dier met een stuk hout in den nek dood en laat het kreng in de rivier afdrijven.

In *Towoni* zijn het een wit hoen en een hond, die bij zulk een bizonder huwelijk worden gedood; beide laat men in de rivier afdrijven.

Had er bloedschande plaats gehad, die niet te vergeven was, zooals omgang tusschen ouder en kind, broer en zuster, dan werden de schuldigen doodgeslagen. Daarna werd een hond vastgebonden; een oude van dagen droeg het dier op om alle kwaad, dat uit de bloedschande mocht voortkomen „weg te brengen". Vervolgens sloeg men het dier dood; het kreng werd samen met de lijken der schuldigen begraven (dit teekende ik op van *Onoe*).

Koelawi-groep.

In gevallen waarin het huwelijk tusschen verwanten te verzoenen is, wordt het *mokalaboe* toegepast, waarvan ik een geval te *Toro* opteekende. Om het echtpaar te reinigen wordt een buffel geslacht, en om de smet, die door dit huwelijk ook de andere inwoners van het dorp aankleeft, weg te nemen, moet een hoen het leven laten. Maar buitendien wordt ook nog een hond gedood. Dit dier en het hoen worden niet gegeten, maar men laat ze in de rivier afdrijven. Eerst dàn is men er gerust op, dat zulk een huwelijk geen kwade uitwerking op de natuur zal hebben, zich openbarende in groote droogte of abnormalen regenval.

Pakawa-groep.

Alles wat ik opteekende te *Kaboejoe, To ri bingge, Pantoenoe asoe* en *Ri Io,* die alle tot den Pakawa-kring behooren, komt op hetzelfde neer. Om een huwelijk

tusschen achterneef en -nicht mogelijk te maken worden een hond en een varken en een hoen (soms alleen een hond met een van de laatstgenoemde dieren) gedood en afgedreven.

Alleen wat er in zulke gevallen in Pakawa zelf gebeurt, wil ik uitvoeriger mededeelen. Wanneer het een geval geldt van een toelaatbaar huwelijk tusschen verwanten (waarmee men hier heel streng is, want eerst neef en nicht in de zesde graad staat men zonder meer toe met elkaar te huwen), moet een geit dienen om het kwaad dat er uit voort kan komen, weg te nemen. Een weinig hoofdhaar van het echtpaar wordt het dier in den bek gestopt, waarna men het den kop afslaat, en alles laat afdrijven; deed men dit niet, dan zou de rijst mislukken. Deze handeling heet *motamba* „beleggen, opzetten, het lappen of in orde brengen van een onregelmatigheid in de adat".

Wanneer echter werkelijke bloedschande verzoend moet worden, bevoorbeeld als iemand zich met broers of zusters kind heeft afgegeven, dan wordt het paar naar het water gebracht. Daarheen brengt men ook een hond, een kat, een klein varken en een geitje. Al deze dieren worden met den buik tegen eenzelfde stuk pisangstam gebonden, zoodanig dat de halzen der dieren zich op dezelfde hoogte bevinden. Dan roept iemand: „Dit is het kwaad van NN. en NN. (de namen der beide schuldigen), waarvoor wij deze dieren doodhakken, opdat er geen onheil uit voortkome, eenmaal, tweemaal. . . . ., zevenmaal! „Waarna al de saamgebonden dieren met één hevigen slag worden doorgehakt, en vervolgens in de rivier geworpen. Deze handeling heet *nilaboe*. De twee schuldigen worden van elkaar gescheiden; eerst wanneer blijkt dat ze hun verhouding niet willen opgeven, worden ze gedood.

De vrees voor de gevolgen van bloedschande is zóó groot, dat zelfs in het goed Mohammedaansche *Tawaili* tot nu toe een hond wordt gedood om het gevreesde kwaad af te wenden.

Die vrees heeft ook het aanzijn gegeven aan het algemeen voorkomende gebruik om voordat men tot het planten van de rijst overgaat „de zonde" of „het kwaad" af te laten drijven. Daarmee worden dan bedoeld overtredingen op seksueel gebied, die niet openbaar zijn geworden, en die dus niet afzonderlijk zijn verzoend.

Slechts één geval heb ik gevonden, waar bij deze adathandeling een hond gedood wordt en wel in *Rampi*. De plechtigheid wordt gehouden bij de woning van het Hoofd, waar de menschen zich verzameld hebben. Op den dag van het feest (want soms belooft men bij het begin van het akkerwerk er een groot feest van te maken, wanneer de goden den oogst doen gelukken) worden allerlei kruiden in een regenmatje gewikkeld aan den voet van de trap gelegd. Aan de trap is een hond gebonden met een touw om den nek. Als alles gereed is, klimt een priester de trap af, en hakt den kop van den hond met één slag af. Zijn bloed laat men op de verzamelde kruiden druipen. Dan gaat een man vóór en een ander achter de woning staan, en deze werpen elkaar den hondekop toe; het komt er niet op aan of de kop wordt opgevangen, dan wel of hij op den grond valt. Daarna begeeft men zich in optocht naar de rivier, waarheen het lijf van den hond wordt meegesleurd; dit laat men in het water afdrijven. De kop van het dier wordt nu op een langen bamboestaak gezet, die tot aan den top, waar de kop is, over de lengte in tweeën gespleten is; de einden van de beide helften worden van elkaar getrokken in den grond geplant, zoodat er een poort ontstaat in den vorm van een omgekeerde V. De kruiden zijn in drie bossen verdeeld; aan de beide beenen van de poort is een bos neergelegd, en de derde is aan den bamboe opgehangen. Aan een anderen bamboe staak zijn zooveel lapjes foeja gebonden, als er deelnemers aan de plechtigheid zijn. Deze bamboe prijkt met zijn bladeren terwijl de staak, waarop de hondekop gezet is, van bladeren

is ontdaan. Nu gaan alle aanwezigen zich in de rivier baden, waarna ze zich handen en gelaat met curcuma inwrijven. Vervolgens neemt elk een steen in iedere hand, en zóó loopen allen in een lange rij achter elkaar onder de bamboepoort door; zoodra zij die door zijn, laten ze beide steenen vallen, waarmee ze ook de smetstof van het kwaad kwijtraken. Weer in het dorp teruggekeerd worden buffels, varkens en hoenders geslacht, en wordt er feest gevierd.

Zuid-toradja-groep.

Van de Zuid-toradjagroep heb ik slechts één geval opgeteekend en wel van de *Sa'dan-toradja's* te *Tandoeng*. Hier heet de plechtigheid voor het wegdoen van de gevolgen van bloedschande, evenals bij de Oost-toradjagroep *ma'ramboe langi'* „den hemel verdonkeren", nl. door wolken, opdat niet de meest gevreesde straf voor overspel en bloedschande, een langdurige droogte, de menschen treffe. In Tandoeng dan wordt bij het *ma'ramboe langi'* een hond gedood. Het vleesch van dit dier wordt niet gegeten of verbrand, maar toch zegt men, dat „de geur zijner haren" naar den Hemelheer opstijgt, wat doet vermoeden, dat het dier eertijds verbrand of geroosterd werd.

Ofschoon dit geval op zichzelf staat, zullen we beneden toch zien dat het verzoenen van een overtreding der verbodsbepalingen bij den landbouw ook *ma'ramboe langi'* heet, en dat de gewoonte om hierbij een hond te dooden algemeen is. Vermoedelijk is dus het gebruik om een hond bij bloedschande te dooden vroeger ook meer algemeen geweest.

Zuidoost-Celebes.

In Zuid-Kandari wordt in een geval bij een huwelijk een hond gedood, wanneer namelijk een man hertrouwt met een vrouw, van wie hij gescheiden is, en die vrouw na de scheiding met een ander man gehuwd is geweest.

Samenvatting.

Wanneer het motief voor het hondenoffer in huwelijksaangelegenheden wordt aangegeven, is de bedoeling om het kwaad, dat uit een ongeoorloofde seksueele verhouding kan voortkomen „weg te brengen". Wij komen later nog terug op de hoedanigheden van den hond, die hem als „wegbrenger" eigenen. Tot een vervanger van de schuldigen, die in hun plaats wordt gedood, kan hij nooit worden. In *Onoe* wordt het gedoode dier zelfs samen met de lijken der incestueuzen begraven. Wanneer de hond door een ander beest als offerdier vervangen wordt, komt men er gemakkelijk toe dit dier te gaan beschouwen als degeen, die gedood wordt in de plaats van de schuldigen. Het duidelijkst zien we dit in hetgeen ik van *Pakawa* opteekende: Bij lichtere gevallen van bloedschande is men er toe gekomen om een geit in de plaats van een hond te stellen. Maar aangezien dit dier alle eigenschappen van een „wegbrenger" van kwaad of onheil mist, is men het gaan beschouwen als een plaatsvervanger van de schuldigen. Dit blijkt duidelijk uit de omstandigheid, dat men de geit met dezen wil vereenzelvigen door haar hoofdhaar van de schuldigen in den bek te stoppen. Op dezen weg voortgaande zijn ook andere dieren, die samen met den hond worden gedood (buffel, varken, hoen) opgevat als plaatsvervangers van de schuldigen.

Een man te *Moengkoe tana* vertelde den heer Ritsema, dat het gebruik bij de *Poe'oe mboto-groep* om bij het huwelijk een hond te slachten zijn ontstaan te danken had aan het feit, dat eens een echtpaar twee zoons en twee dochters kreeg. De oudste zoon trouwde met de jongste dochter; de beide andere kinderen huwden ook met elkaar. Op grond van deze overlevering zou het hondenoffer in *Poe'oe mboto* dus hebben gediend om de gevolgen van bloedschande weg te doen. Dan zou dit hondenoffer dezelfde beteekenis hebben, als dat bij de West-toradjagroep in dergelijke gevallen.

Het magisch karakter van dit hondenoffer blijkt nog uit iets anders: de bruidsschat bij de Oost-toradjagroep bestaat in de eerste plaats uit 7 voorwerpen, die alle van magische beteekenis zijn. Behalve die 7 geeft men dan nog 10, 20, 30 „stuks" (voorwerpen), wat de economische bruidsschat genoemd zou kunnen worden. Geeft men nu 17 (7 + 10), 27 (7 + 20) enz. stuks als bruidsschat, dan blijft de hond in sommige plaatsen van *Poe'oe mboto* achterwege. Geeft men 10, 20 enz. stuks, dan moet een hond worden gedood. De hond treedt dus in de plaats van het magisch deel van den bruidsschat. Hieruit blijkt, dat hij alle kwaad dat bij het huwelijk zou kunnen ontstaan, moet wegnemen.

Het Hondenoffer bij Ziekte.

In tijden van ziekte en sterfgevallen hebben in verscheidene deelen van Midden-Celebes hondenoffers plaats. Wij vinden dit dan ook bij groepen waar het hondenoffer voor een groot deel verdwenen is, als het er ooit bestaan heeft. Wij beginnen ons overzicht van de feiten weer bij de

West-toradja-groep.

De plechtigheid van het dooden van een hond bij ziekte heet in deze groep algemeen *noloemba, moloemba.*

Lore-groep.

Van de distrikten van het landschap Lore schijnt men in *Napoe* het hondenoffer niet te kennen. Wanneer in *Besoa* veel ziekte heerscht, treedt een dappere voorvechter op als leider van het *mopaoera* „laten terugtrekken (van de ziekte)". Zoo'n dapper man heet *pinowali.* Onder dezen naam verstaat men ook de geest van een dapper voorvader, die overleden is, en die in den oorlog meetrekt met zijn nakomelingen. *Wali* is een geest, die zich in iemand, hier den voorvechter, incarneert; *pinowali* is „wat tot een *wali*-incarnatie van een geest geworden is". Deze *pinowali*

nu trekt een hond aan een touw met zich voort, steeds de ziekte roepende, zooals men ook honden met zich meelokt. Zoo begeeft hij zich naar de plek waar de rivier haar water in den hoofdstroom, de Torire, ontlast. Daar wordt het dier gedood door het den kop af te hakken. Die kop wordt op een bamboestaak geplaatst met geopende kaken naar den hemel gericht; het lijf wordt aan de stellage opgehangen, waarop men een offer legt, waarmee de ziekte bewogen wordt heen te gaan. Soms laat men hierbij ook een klein vaartuigje in het water afdrijven, waarmee de ziekte wordt gedacht te vertrekken. Anderen echter beweren dat dit niet oorspronkelijk adat van Besoa is, maar overgenomen van de bewoners van het strand.

Wanneer er in *Besoa* een zieke is, die men heeft opgegeven, wordt wel als laatste redmiddel een hond gedood, waarvan het vleesch in een bamboe wordt gestoofd. Men laat den zieke dan van dit vleesch eten tot hij weer beter of gestorven is. Meer dan één persoon in Besoa vertelde mij, dat hij aan zoo'n hondenoffer het leven te danken had gehad.

Op gelijke wijze als pas beschreven is om een ziekte weg te brengen, gaat men ook in *Bada* te werk. Hier treedt als leider van de plechtigheid op een persoon, wiens werk het is om telkenmale als er iets verkeerds in het dorp is gebeurd, dit kwaad de rivier af te doen drijven. De zieken en zwakken verzamelen zich aan den oever der rivier. Dan trekt de voorganger een hond om de groep heen, roept Alatala aan om de ziekte weg te nemen, en hakt het dier dan den kop af, die op een bamboestaak wordt geplaatst met de kaken opengesperd ten hemel gericht; het lichaam van het dier laat men in de rivier afdrijven. Geen offer van rijst en ei, zelfs geen sirih-pinang wordt daarbij den goden aangeboden; de aanroeping tot Alatala is blijkens den naam voor het Opperwezen er later bij gekomen; het is eenig en alleen te doen om het dooden van den hond.

Rampi-groep.

In Rampi wordt meermalen een hond voor een zieke gedood; de kop van het dier wordt dan bovenop een langen bamboestaak gestoken met hemelwaarts gerichte geopende kaken, en naast de woning van den kranke in den grond geplant, zóó dat de kop boven de nok van het huis uitsteekt. Het lijf van den hond wordt weggeworpen, en aan den zieke worden medicijnen toegediend. Komt er verbetering in den toestand, dan wordt na 7 dagen een offerfeest gevierd, waarbij zoo mogelijk een buffel wordt geslacht, anders een varken.

Soms heeft het dooden van een hond met meer omhaal plaats. Er wordt dan een poortje bij de trap der woning opgericht, bestaande uit 2 overeind staande paaltjes, met een dwarshout er boven; aan dit dwarshout worden kruiden opgehangen. Dan slaat iemand een hond dood met een stuk hout, waarna hij het dier den kop afsnijdt. Deze kop wordt zevenmaal over de nok van het huis heen geworpen. Dan gaat men met romp en kop van den hond naar het water, waarheen ook de zieke wordt gebracht. De hond wordt in laag water gelegd, en met dit water wordt de zieke besprenkeld, tweemaal naar links om hem heengaande, en zevenmaal naar rechts. De deelgenooten aan de plechtigheid wasschen zich het gelaat met het water, waarin de hond ligt. Hierna laat men het lijf van het dier afdrijven, en de kop wordt op de gebruikelijke wijze op de punt van een gespleten bamboestaak gestoken, waarvan de helften uit elkaar getrokken in den grond worden geplant als een omgekeerde V; dit gebeurt aan den oever der rivier. Daarna moet de zieke nog het eind van een rotan in de hand nemen, waarvan het andere eind door een man wordt vastgehouden. De leider spreekt: „Zooals ik de rotan doorsnijd, wordt ook de ziekte van u afgesneden". Dan hakt hij de lijn door; de eene helft wordt in de rivier geworpen, de andere helft op het land gelegd. Ten slotte keert de zieke naar huis terug, waarbij hij zich tusschen de beide helften van

den bamboe door wringt. Thuisgekomen wordt een buffel geslacht en een offermaaltijd aangericht, waarvan ook de goden hun deel krijgen.

Koro-groep.

Van de clans die tot de Koro-groep behooren, zijn veel gegevens voor handen. Wanneer in *Towoeloe* iemand zwaar ziek ligt, en toch niet kan sterven, meent men dat zijn door Alatala vastgestelde ure nog niet gekomen is, maar dat een booze geest hem te pakken heeft. Dan wordt een hond zevenmaal om hem heen geleid, en vervolgens gedood. Soms maakt in diezelfde plaats een priesteres uit, dat een kind door een doodenziel is ziekgemaakt. De priesteres bekijkt de kleine zieke, en roept dan uit: „Het wil dat een hond voor hem gedood wordt!" Dan wordt zoo'n dier zevenmaal om het kind heen geleid, en daarna doodgeslagen; van het bloed smeert men wat op het voorhoofd van den kranke, en daarna gooit men het kreng weg naar het Westen. Ten slotte wordt een hoen geslacht om „leven" aan het kind toe te voeren, *ratinoewoei*.

Als in *Karangana* een voornaam persoon ernstig ziek is, en men vreest dat hij zal sterven, wordt een hond voor hem gedood aan het water. Van het bloed strijkt men den zieke op het voorhoofd, en den hond laat men in zijn geheel de rivier afdrijven.

In *Gimpoe* heeft hetzelfde plaats; hier strijkt men het bloed van den hond op de plek, waar de zieke het meest pijn heeft. Op den dag volgende op dien van het dooden van den hond, tracht men dan door wrijven het vermeende vergif, dat dien mensch ziek maakt, uit het lichaam te verwijderen (*mopalali*).

In *Siwongi* zijn het alleen lieden die door een *topeoele* zijn ziek gemaakt, die men door het dooden van een hond tracht te genezen. *Topeoele* is een booze geest, maar ook een mensch, die door de hulp van zoo'n geest aan zwarte kunst doet. In zoo'n geval laat

een sjamaan zich bezielen door een *anitoe warani,* een oorlogsgeest, en in bezielden toestand trekt hij een hond zevenmaal om den patiënt heen, waarbij hij spreekt: „Hoor, *topeoele,* hier is een hond, dien ik je geef als teerkost op den weg. Ga nu heen!" Dan slaat hij het dier met één slag den kop af. Voorhoofd en voeten van den patiënt worden met het bloed van den hond ingesmeerd. De hond wordt met kop en al in de rivier gegooid.

Heerscht er in *Kantewoe* een ziekte die meerdere menschen heeft aangetast, dan wordt, wanneer het aantal besmetten afneemt, midden in het dorp een hond gedood. Het doode dier wordt aan een touw naar het eind van het dorp gesleept; hier wordt een poortje opgericht, waaraan magisch krachtige bladeren zijn opgehangen als van de *kaoe ntjala, mompo, mpeleli*; naast het poortje wordt een stok gezet met een lapje foeja, *ninia,* als offer eraan. Dan wordt de kop van het dier afgehakt, en bovenop een bamboestaak gestoken, die in den grond wordt geplant; van het bloed van het dier smeert men aan de bladeren, die aan het poortje zijn gehangen.

Koelawi-groep.

In *Lemo, Toro* en *Tamoengkoe lowi* wordt een hond gedood, als men vermoedt, dat iemand door zwarte kunst, door onzichtbaar vergif, is ziek gemaakt. In Lemo doet men het ook als iemand ziek is gemaakt door To i Koeloe, een geest, die mede ten oorlog trekt, en aan de menschen de overwinning schenkt. De hond wordt in zulke gevallen zevenmaal om den patiënt heen getrokken en dan gedood. In Tamoengkoe lowi probeert men eerst den zieke te genezen door een offer aan de geesten van rijst, ei en kippelever, waarbij ook een poppetje wordt aangeboden in ruil voor den kranke. Helpt dit niet, dan gaat men er vaak toe over een hond te dooden. Het doode dier wordt bij zulke gelegenheden in de wildernis weggeworpen.

Alleen wanneer het is gedood om een ziekte uit het dorp te drijven, die reeds enkele slachtoffers heeft gemaakt, wordt het kreng in zijn geheel midden op den weg opgehangen.

Pakoeli-groep.

Wanneer in *Pakoeli* een echtpaar enkele malen een kind heeft moeten verliezen, haalt men er een priesteres bij, die de moeder tracht te ontdoen van den toover of het vergif, waardoor men meent, dat haar kinderen worden gedood. Bij zoo'n gelegenheid wordt een hond gedood, nadat de moeder driemaal over het dier is heengestapt. Is er een smetstof in het dorp gekomen, die velen ziek maakt, dan wordt eveneens een hond gedood, wiens kop bovenop een staak wordt gezet, die op een viersprong is geplant. Vooraf wordt het dier opgedragen om de ziekte weg te jagen.

In *Bangga*, dat ik tot deze groep reken, gaat men op dezelfde wijze te werk.

Sigi-groep.

Wanneer men in *Bora* alle middelen heeft uitgeput om een ziek kind te genezen, draagt men het zevenmaal om een hond heen. Daarna wordt het dier over een stuk pisangstam gelegd, en hakt men het met één slag den kop af. Van het bloed wordt het kind op het voorhoofd gestreken. Het lijf en de kop van het dier worden een eind ver weg in de wildernis geworpen, samen met twee pisangvruchten, en een stuk kokosvleesch, dat om den hals van het dier is gebonden. Door het voeren met kokosvleesch meent men een jachthond dapper te maken.

Als er in *Palolo* veel zieken zijn, wordt een hond vastgebonden, en daar loopen de zieken driemaal omheen, waarna het dier wordt gedood.

In *Biromaroe* geschiedt hetzelfde; alleen wordt hier het kind niet om den zieke heen gedragen, maar het houdt een touw vast, dat aan het dier is gebonden.

De hond wordt daarna op een stuk pisangstam in tweeën gehakt. Van het bloed wordt het kind op het voorhoofd gestreken. Het kopgedeelte wordt den kant van de zee uit gedragen, en daarbij worden een pisang en een stukje gemberwortel gelegd. Dit laatste moet weer dienen om den hond dapper te maken. De hond wordt vooraf toegesproken en hem wordt opgedragen de ziekte weg te brengen.

Op dezelfde wijze gaat men in *Raranggonaoe* te werk.

Kaili-groep.

In den Kaili-kring teekende ik te *Kawatoena* op, dat een hond wordt gedood voor iemand, wiens lichaam overdekt is met zweren; deze zweren zouden veroorzaakt worden door een smetstof, die in het lichaam wordt gebracht door den geest van To ri Poeloe, met welke benaming een machtig opperhoofd uit den ouden tijd wordt aangeduid. De hond wordt voor de woning van den besmette op den grond gelegd, en de zieke houdt het touw vast, waarmee het dier is gebonden. De hond wordt toegesproken: „Als gij, To ri Poeloe, deze ziekte hebt veroorzaakt, hier dood ik een hond voor u; ik dood dezen hond; dat ik er geen nadeelige gevolgen van moge ondervinden. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7". Dan wordt het dier den kop afgeslagen. Van zijn bloed wordt den zieke wat op het voorhoofd gestreken; het lijf wordt den kant van de zee op geworpen; den kop gooit men naar de bergen.

Rate nTo ri Poeloe „de ziel van To ri Poeloe" is het, van wie men te *Tatanga* gelooft, dat ze kinderen ziek maakt. Doet zich zulk een geval voor, dan wordt een hond op een stuk pisangstam gebonden, terwijl de zieke het touw vasthoudt, dat om den nek van het dier is bevestigd. Tal van geesten, *anitoe,* worden aangeroepen om te helpen de ziekte weg te nemen; daarna wordt de kop afgehakt. Deze wordt op een staak gestoken, die op een viersprong wordt geplant, terwijl het lijf een anderen kant uit eveneens aan een bamboe wordt opgehangen.

In de geheel geïslamiseerde landschappen *Tawaili* en *Parigi* worden tot op heden nog honden gedood in bepaalde ziektegevallen. In Parigi vooral bij zware koortsaanvallen. Gebeurt zoo iets bij een persoon voor de eerste maal, dan hakt men alleen den staart van den hond af; maar herhalen de aanvallen zich, dan gaat men er toe over den hond te dooden. Het dier wordt daartoe met repen blad van den *lanoe*- palm (Corypha Gebanga) over den buik en den hals vastgebonden, en een van die bladrepen houdt de zieke vast, waarna het beest middendoor wordt gehakt. Beide helften worden in de wildernis geworpen, het komt er niet op aan waarheen.

Pakawa-groep.

Wanneer in de *Pakawa*-streek in engeren zin een kind buik- en hoofdpijn heeft, en veel moet drinken, zegt men dat de *anitoe asoe* „hondengeest" het ziek gemaakt heeft. Men beweert, dat zoo iets vooral gebeurt, wanneer een heldere ster bij de maan staat; als dan een vrouw, die moeder is, den volgenden dag naar den akker gaat, wordt haar kind door *anitoe asoe* ziek gemaakt. Men gaat er echter slechts zelden toe over voor zulk een ziektegeval een hond te dooden; daarvoor zijn deze dieren een te kostbaar bezit voor de bergbewoners; meestal vergenoegt men zich er mee een snee in het oor van het dier te geven, en het uit de wond druipende bloed op het voorhoofd van het zieke kind te strijken.

In *Ri Io* is men gewend een hond te dooden, als een dorp door een besmettelijke ziekte geteisterd wordt. In *Kaboejoe* gaat men hiertoe pas over, wanneer alle andere middelen tevergeefs zijn beproefd.

Zuid-Toradja-groep.

Van deze groep teekende ik zelf iets op uit het *Galoempangsche* in *Mamoedjoe*. In het dorp *Tambing* bv. wordt meermalen in geval van ziekte een hond gedood, Dan wordt een kwast van *totosik*-bladeren gemaakt. die in het bloed van het dier wordt gedompeld, waar-

mee dan het heele lichaam van den kranke wordt besprenkeld, zelfs zijn lippen en zijn tong. Men zegt dit te doen om de ziekte uit het lichaam te halen.

In *Baoe* heet het dooden van een hond voor een zieke *dipa'tambai* „om ermee op te lappen", te herstellen, namelijk den zieke (wij zijn dit woord al eerder tegengekomen). Zoo iets doet men altijd in het bosch, waarheen de zieke gebracht wordt. Hier wordt zijn heele lichaam eerst beklopt met *laloendoeng*-kruid, en terwijl men dit doet, wrijft een ander lippen en tong van den kranke zoo stevig met *bajo*-bladeren, dat het bloed eruit komt. Dan wordt de hond doodgeslagen, en de kop van den romp gescheiden; niets van het dier wordt goden of geesten aangeboden; de kop wordt weggeworpen; het vleesch van het lijf wordt gekookt voor den maaltijd.

Waar het dooden van honden bij de Zuid-toradjagroep zoo'n gewone zaak is, mogen we wel aannemen, dat de reden, waarom ik niet meer gegevens heb kunnen vinden, gezocht moet worden in de omstandigheid, dat men later hoenders en varkens is gaan slachten, waar eertijds een hond het leven moest laten.

Van de Toradja's der *Sa'dan*-, *Masoepoe*-, *Mamasa*- en *Rongkong*-rivieren zijn geen speciale gevallen opgeteekend van een behandeling van zieken, waarbij een hond wordt gedood; maar in al deze kringen van de Zuid-toradjagroep worden op bepaalde tijden het *maboea'* en *meraoek* gevierd, twee feesten, die moeten dienen om in het algemeen voorspoed te verkrijgen en de gezondheid te bevorderen (Zie J. Kruyt, De Boea' en eenige andere feesten der Toradja's van Rante pao en Makale, T. B. G. 60). Bij beide gelegenheden moet minstens één hond het leven laten.

Uit de aanteekeningen van Inheemsche voorgangers bij de Mamasagroep blijkt, dat in speciale ziektegevallen een hond wordt gedood, namelijk in die gevallen, waarin de ziekte wordt toegeschreven aan een zwaar vergrijp tegen de adat. In 't bijzonder wordt genoemd

het verkoopen van een familielid in den ouden tijd. Een sleepende ziekte, waartegen geen middelen helpen, wordt als het gevolg van zulk een daad genoemd. Dan probeert men het met *mantoenoe soele* „het hart roosteren". Daartoe komen de dorpsgenooten samen op een grasveld; men houdt er spiegelgevechten, en men stelt zich aan alsof men ten oorlog wil trekken. Dan komt een Hoofd *(tomakaka)*, die een hond voorttrekt, en een hoen in den arm houdt. De *tomakaka* vraagt aan de menschen: „Waarom zijt ge hier samengekomen, en maakt ge een leven alsof ge wildet gaan vechten?" Dan antwoordt een uit de menigte: „Wij willen N. N. dooden, omdat hij zich zwaar heeft bezondigd door zijn broer te verkoopen". De *tomakaka* zegt weer: „Doodt hem niet; hier is een hond, dien ik meegebracht heb; doodt dezen in zijn plaats". Dan springen eenigen op het Hoofd toe en slaan om strijd den hond dood. Het hoen wordt aan de goden geofferd.

Mori-groep. *Boven-Mori*-groep.

Bij de To Oeloe Oewoi, die nu zijn samengebracht in het dorp *Doloepo* gebeurt het soms, dat er veel menschen in de kampoeng sterven en dat de priesteres uitmaakt, dat dit komt, doordat het dorp vervloekt is door den vijand. Dan besluit men een einde aan de plaag te maken. Daartoe neemt een voorvechter een vetten hond, en hij kookt rijst in bladeren gepakt in een bamboe. Is alles klaar, dan gaat hij met eenige gezellen naar het eind van het dorp op den weg naar den vijand toe. Daar wordt een offertafeltje opgericht, waarop de rijst, een ei, sirih-pinang worden gelegd; de hond wordt aan den voet ervan vastgebonden. Daarna knielt de voorvechter bij den hond neer en spreekt: „Gij, hond, die de benteng van den vijand ziet, en die de vervloeking van den vijand hebt gehoord, gij moet dien vloek terugbrengen". Nadat hij zoo gesproken heeft, hakt hij het dier dood; het kreng wordt weggeworpen. Dan pruimt men van de neergelegde sirih-pinang, en als

het speeksel dat hierdoor opgewekt wordt, mooi rood is, zal de plaag ophouden.

In *Matangkoro* bij de clan der To Molongkoeni, vond ik het volgende: Wanneer er iemand is die al lang lijdende is, en op wien alle geneeswijzen gefaald hebben, gaat men ertoe over een plechtigheid te vieren, die den naam draagt van *metaoeka* „wegdragen". Hiertoe verzamelt men zich in den dorpstempel, onder aanvoering van een ouden voorvechter. Een jongere krijger, die pas eenmaal een mensch heeft gedood, moet ook dienst doen. De zieken worden in den tempel gebracht (gewoonlijk heeft deze plechtigheid voor meerdere kranken plaats), en houden zich aan den jongen strijder vast. Zóó voor den ouden voorvechter staande, raakt deze de *hoengka*, d. i. het schelpensnoer, dat iedere dappere op het oorlogspad om den hals heeft hangen, van den jongen man aan, opdat deze geen slechte gevolgen zal ondervinden van hetgeen hij gaat doen (*boento*-worden, zooals dit heet), en de zieken zullen herstellen. Zoodra de oude den jongen voorvechter heeft aangeraakt, springt deze vooruit, trekt zijn zwaard, en hakt een hond dood, die in den tempel is vastgebonden. Dan grijpt hij het kreng bij de achterpooten, en trekt het dier viermaal het gebouw rond. Dit heet *morea lobo* „den tempel bebloeden", opdat de daar verzamelden gezond en sterk zullen worden. Daarna doet de jonge strijder het schelpensnoer af, en allen keeren naar huis terug.

Algemeen is ook de gewoonte in Mori om een hond te dooden, die over een zieke is heengesprongen. Men zegt zóó te doen om te voorkomen, dat hij dit nog eens zal doen; want gebeurde dit, dan zou de kans op herstel voor den zieke verkeken zijn. Hetzelfde doet men, als een hond over een liggende vrouw, die zwanger is, springt; deed hij dit een tweede maal, zoo beweert men, dan zou òf het kind òf de moeder bij de bevalling sterven.

Bij de Noeha-groep komt het hondenoffer, volgens mededeeling van den heer Ritsema, bij ziekten nu en

dan ook voor. Bijvoorbeeld als iemand aan een ziekte lijdt, waarvan men denkt, dat hij die van zijn ouders of grootouders heeft overgeërfd. Bij het dooden van den hond moet de leider van de plechtigheid oppassen, dat hij niet door het bloed van het dier bespat wordt, want dit zou beteekenen, dat er spoedig een doode te betreuren zou zijn.

Een andere plechtigheid tot het genezen van ziekte is het *mekilala*. De geneesheer legt dan een knoop in de uiteinden van vier lange grasbladeren, strijkt er viermaal mee over het hoofd van den zieke en legt er dan weer een knoop in (de ziektekiem wordt vastgeknoopt). Daarna draait de dokter de bladeren tot een ring, en legt deze met vier rijstkorrels in water. Met dit water wordt de zieke viermaal besprenkeld. Ten slotte wordt een hond gedood op den weg naar de begraafplaats. De ziekte wordt dus ondersteld door smetstof van de dooden veroorzaakt te zijn.

Dit doet men ook als de buik van een zwangere vrouw steeds koud aanvoelt, of als ze telkens ziek is. Zoo werd te Angkona een hond gedood voor iemand die al langen tijd aan vuile wonden leed. De rechtervoorpoot van het dier werd in een bamboekoker gesloten, en deze werd in huis bewaard als talisman (*tinangki*). Zoo doet men ook voor een kinderloos echtpaar. Kinderloosheid wordt toegeschreven aan een overtreding van een der echtelieden tegen de adat. Een hond wordt dan op een pisangstam uitgestrekt, waarna de medicijnman (*sesewatoe*) het dier toespreekt: „Nu dood ik een hond met geen andere bedoeling dan om gezondheid voor dezen mensch te zoeken. Ik heb al een varken doodgestoken, ik heb al een hoen geroosterd, en ik heb al bij het dakvenster de geesten toegesproken". Dan doodt hij den hond, en de rechtervoorpoot wordt weer bewaard.

Zuidoost-Celebes.

In heel Kolaka en Kandari is men gewend een hond te dooden om een zieke te genezen. De leider van de

plechtigheid drukt een sirihblad met pinang en kalk eerst op den linker dan op den rechter voorpoot van een hond. In de toespraak tot het dier worden „alle vloek en warmte", „alles wat verzwakt en ziek maakt" op het dier geladen, en hem wordt gezegd het te brengen naar „het binnenste der aarde", in de „diepe kolken".

Vooral als men meent, dat iemand door zwarte kunst is ziek gemaakt, doet men dit. Het wordt in de bezweringsformule die erbij wordt uitgesproken, aldus uitgedrukt: „Als het is door de lucht van een mensch, door een vloek, door de lijnen van de hand of het noodlot, glibberig is het bloed, glibberig deze formule" (d. w. z. al het kwaad zal er op afglijden).

Het dooden van een hond voor een zieke moet tevens dienen als orakel om te weten of de ziekte een „echte" ziekte is, een natuurlijke oorzaak heeft, dan wel door zwarte kunst is bewerkstelligd. Wanneer namelijk het dier na het afhakken van den kop den linkervoorpoot uitslaat, is het eerste het geval; slaat het den rechtervoorpoot uit, dan heeft het laatste plaats gehad.

Wanneer de zieke daartoe in staat is, raakt hij den hond aan, terwijl deze gedood wordt. Heeft hij daartoe niet meer de kracht, dan wordt van het bloed op zijn hals gesmeerd. In Noord-Kolaka spreekt de leider daarbij: „Ik bestrijk u met dit bloed. Ik gebruik het als zoenoffer, waar vervloeking den dood wil brengen. Het zal zijn als het wegvegen van een stofje uit het oog, als het afvegen van vuil".

Bij de Tolaki van Kolaka wordt voor een zieke een hond naar de rivier gebracht. Daar heeft men een vloertje van hout gemaakt. Op het benedeneinde ervan staat de leider; op het boveneind is een pisangstam gelegd, waarop een hond is uitgestrekt. De zieke zit naast den dokter. Deze neemt wat sirih-pinang en kalk, en legt dit op den hond. Hij spreekt het dier toe: „Hier geef ik je, hond, sirih-pinang, opdat de zieke beter zal worden; gij moet de ziekte doen verdwijnen;

gij moet met de ziekte hard wegloopen". Als hij dit gezegd heeft, hakt hij het dier den kop af. De hond wordt met kop en al in de rivier geworpen, of als deze er te klein voor is, in den grond begraven. Deze handeling heet *mosehe*.

Bij de bewoners van den Banggai-archipel worden de meeste ziekten toegeschreven aan de machinaties van den medemensch: deze bereidt vergif dat langs magischen weg in het lichaam van een ander komt; of deze spreekt booze woorden, die een verderfelijken invloed hebben op het physiek van den ander, en derg. Om dit kwaad uit den zieke te verwijderen, opdat hij beter zal worden, wordt een hond geslacht. Dit gebeurt op een plek op het woonerf, dichtbij den voet van de trap, waar twee stukken hout, of Dracaena-stengels in den grond zijn gestoken. Daar woont Balani (Mal. *bĕrani* „dapper"), de bewaker, beschermer van de bewoners van het huis. Als de hond gedood wordt, wordt deze huisgeest toegesproken: „Gij zijt de weg, waarlangs het magisch gif (*doti*) in huis is gekomen (gij hebt ons niet beschermd); neem uw deel (de hond), en doe het kwaad weggaan". Soms wordt de hond rechtstreeks toegesproken, en hem wordt opgedragen het kwaad „terug te brengen".

Bij alle handelingen, waaruit zich een verderf en ziekte brengende kracht emaneert, naar de voorstellingen dezer menschen, als het plegen van bloedschande of overspel, de geboorte van tweelingen, het sterven van een kraamvrouw, het verschijnen van een regenboog onder bepaalde omstandigheden, wordt een hond geslacht om het kwaad weg te brengen. Ook als men is teruggekeerd van het dooden van iemand die aan zwarte kunst doet, wordt een hond gedood, opdat het „kwaad" van den gedoode de moordenaars niet volge.

In Balantak op den vasten wal van Celebes wordt ook een hond gedood om magisch vergif (*doti*) weg te brengen. Als men hier een vogelgeluid verneemt, dat kwaad voortbrengt, wordt eveneens een hond geslacht.

Samenvatting.

Nu wij alle beschikbare gegevens voor het dooden van honden voor zieken bijeen hebben gebracht, kunnen wij hieruit eenige gevolgtrekkingen maken. Honden worden voornamelijk, zoo niet uitsluitend gedood, ingeval men de ziekte veroorzaakt acht door geheim vergif (dat algemeen in Midden-Celebes *doti*, in het Bare'e ook *kantoe* heet) of door een smetstof die velen ziek maakt.

De zieke wordt in contact gebracht met den hond door het dier om den patient heen te voeren, of hem over het dier heen te laten stappen, door hem om het offer heen te voeren, of hem een touw vast te doen houden, dat aan den hond is bevestigd. De bedoeling ervan komt hier en daar duidelijk aan den dag: het vergif of de smetstof wordt op den hond overgebracht, en die moet hij „wegbrengen".

Uit verscheidene gegevens blijkt, dat men zich dit „wegbrengen" of wegjagen als een gevecht voorstelt, waarbij dapperheid te pas komt; veelal is het een voorvechter, die de handeling leidt; het toevoegen van kokosvleesch en gember, zooals wij in een paar gevallen hebben aangetroffen, moet dienen om de dapperheid dezer dieren te verhoogen.

Nog minder dan in het vorige hoofdstuk is in dit deel sprake van een offer in den zin van een geschenk, een gave.

Aan de zielen van afgestorvenen wordt niet gedacht; in 't geval van To ri Poeloe (in Kawatoena en Tatanga) is het de smetstof, die deze geest in den mensch brengt, waarom het gaat. Toch begint het dooden van een hond hier meer het voorkomen van een gewoon offer aan te nemen, waar het dier wordt voorgesteld als „teerkost" voor den geest (wat op zich zelf geen zin heeft), een uitdrukking die algemeen gebruikt wordt bij het aanbieden van een spijsoffer aan de geesten.

De zieke wordt met het bloed van den hond aangestreken, maar nimmer wordt hiervan gezegd, dat

dit leven aan den patient moet toevoeren (*ratinoewoei*); dit doel bereikt men alleen door den patient met bloed van een buffel of hoen te bestrijken.

Het Hondenoffer bij Sterfgevallen.

Ook bij sterfgevallen wordt vaak een hond gedood. Daarbij komen een paar dingen voor die algemeen gelden voor alle bewoners van Midden-Celebes.

1. Wanneer een hond over een lijk springt, wordt hij gegrepen en gedood. Gewoonlijk wordt het dier dan bij het wegdragen van het lijk op het deksel van de kist doodgehakt. Men zegt dan, dat hij *naporaa joemoe* (Bare'e) „als bloed gebruikt wordt voor de lijkkist", nl. ten einde deze te ontsmetten, alle kwaad, dat er aan mocht blijven, weg te nemen.

2. Wanneer iemand er een lievelingshond op na gehouden heeft, wordt dit dier bij den dood van zijn meester gedood, en samen met de lijkkist in het graf gelegd. Of het dier werd naast de lijkhut begraven bij de clans die hunne dooden op stellingen plaatsten. Het gebeurt vaak dat een Moriër of een Toradja bizonder aan een hond gehecht is, omdat deze hem bevoorbeeld in een gevecht met een wild zwijn het leven gered heeft, of omdat hij door de zorg van zijn meester van een zware verwonding genezen is, enz. Zulk een hond wordt bij den dood zijns meesters onvoorwaardelijk gedood. Wanneer men aan de menschen vraagt, of de hond gedood wordt, opdat hij zijn meester ook in het hiernamaals zal vergezellen, of om hem den weg te wijzen, of eenigen anderen dienst te verleenen, dan ontkennen allen dit, met uitzondering van de Sa'dan-toradja's van de Zuid-toradja-groep; hierop kom ik straks terug. De anderen zeggen, dat het dier alleen gedood wordt, opdat het samen met zijn baas sterve. Anderen geven deze verklaring: Opdat wij, achtergeblevenen, niet telkens aan ons verlies herinnerd worden door het zien van het beest, waaraan de overledene zoozeer gehecht was.

Alleen de Moriërs van Tinompo en Sampalowo beweren, dat een hond voor een overledene gedood wordt om hem tot metgezel te dienen. Het dier wordt daartoe aan een der palen van de grafhut gebonden. Met een knotsslag wordt het afgemaakt; het mag niet gehakt worden, opdat het een ongeschonden lijf behoude. Daarna wordt het doode dier naast de lijkhut begraven, want als het ergens anders heen gebracht werd, zou de hond den meester niet volgen.

Uit den aard der zaak heeft het dooden van een hond bij het overlijden van echte jagers steeds plaats, want dezen hebben altijd een lieveling onder hun koppel. Maar met de beide genoemde uitzonderingen heeft men altijd ontkend, dat dit gedaan zou worden, opdat de overledene ook in het hiernamaals op de jacht zou kunnen gaan. „De honden volgen wel eens hun baas, als ze erg aan hem gehecht zijn, zegt men, maar dan gaan ze uit zichzelf dood." Het dooden van een hond bij een sterfgeval zal dus oorspronkelijk niet bedoeld zijn als een offergave aan den doode.

Behalve het dooden van een hond in de twee genoemde gevallen, die voor alle kringen gelden, wordt nu en dan een hond gedood bij bizondere sterfgevallen.

West-toradja-groep.

Zoo teekende ik te *Kantewoe* op, dat wanneer iemand gestorven is aan een ziekte die besmettelijk geacht wordt, zooals een vrij veel voorkomende krankheid die aan lepra doet denken, maar dit niet is, wordt een hond met een knuppel doodgeslagen, en het kreng samen met de lijkkist in den grond gestopt. Men zegt zóó te doen, opdat de ziekte die den overledene ten grave heeft gesleept, niet zijn (haar) kinderen aantaste.

In *Rampi'* wordt voor elk adat-hoofd, dat den naam van *tĕkĕi* „de groote" draagt, een hond gedood, wanneer het lijk na vele dagen boven aarde gestaan te hebben, eindelijk ter zijde van de woning in een kist in den grond wordt begraven (dit behoort tot het verleden).

De hond wordt aan het voeteneind in het graf gelegd. Men vertelt dat de bewoners van de Doodenstad het aanstaande verscheiden van een mensch in hun reizangen, *doeloea*, kenbaar maken. Zoo kondigen zij den dood van een adat-hoofd aan door den hond te vermelden, die bij zijn begrafenis zal worden gedood:

Ba lelo ahoe, ba lelo ngkasodai, „Is het de staart van een hond, is het 't topeinde van Colocasia", die voorbijgaan (met topeinde van kladi of Colocasia wordt bedoeld het bizondere uitsteeksel, dat aan de einden van de lijkkist voor een adat-hoofd wordt gehouwen, waaraan de kist ook kan worden opgetild).

In dezelfde streek, *Rampi'*, is men ook gewend een hond en een hoen te dooden, wanneer een paar maal achterelkaar een pasgeboren kind van een echtpaar overleden is. Met het bloed van beide dieren worden man en vrouw aangestreken, van het hoofd tot de voeten. De kop van het dier wordt dan, zooals men gewoonlijk in zulke gevallen doet, op een staak gestoken met de opengesperde kaken ten hemel gericht.

Oost-toradja-groep.

Wanneer bij een paar kringen van de Oost-toradja-groep meerdere sterfgevallen kort op elkaar gevolgd zijn, komt men overeen om te *montompo djoe'a* „de ziekte af te snijden". Dan volgen twee mannen den begrafenisstoet van den laatst overledene; ze hebben een hond bij zich, die met twee touwen, om het achterlijf en om den hals, is gebonden. Wanneer de dragers van de kist en de volgers den grooten weg verlaten, en het zijpad inslaan dat naar de begraafplaats voert, houden de beide mannen stil, en trekken de touwen aan, zoodat het lijf van den hond dwars over het pad komt te liggen. Men spreekt daarbij alleen het volgende: *Ganamo ! tomponja se'i !* „Het is genoeg! dit is het eind ervan" (er zijn nu genoeg menschen gestorven; dit is de laatste doode). Dan

wordt de kop van het dier afgehakt, en met opengesperde kaken op een staak gestoken, die op die plek in den grond wordt geplant. Ondersteld wordt, dat daarna voorloopig geen sterfgevallen meer zullen voorkomen.

Soms wordt de kop van den hond afgehakt, terwijl men het dier over het deksel van de lijkkist gestrekt houdt, zoodat het bloed aan weerszijden van het deksel naar beneden stroomt. In *Poe'oe mboto* wordt een vreemdeling, die toevallig aanwezig is, uitgenoodigd als beul van den hond op te treden.

Tusschen de Zuid-toradjagroep en de West-toradjagroep woont de kleine stam der *To Seko,* die vermoedelijk niet tot de huidige Toradja's te rekenen is. Bij deze menschen is de vrees voor de begraafplaats der dooden bizonder groot. Men komt er alleen om een lijk haastig in den grond te stoppen. Deze plekken zijn ware wildernissen, omdat men er nooit mag kappen. Heeft iemand dit bij de begraafplaats te *Wono* toch gedaan, dan moet een hond gedood worden om het kwaad weg te doen dat daaruit ontstaat, en waardoor anderen zouden sterven. Dit is het eenige voorbeeld van een hondenoffer, dat ik bij deze lieden gevonden heb; het is wel mogelijk, dat ze deze gewoonte van Rampi' hebben overgenomen. In de andere dorpen der To Rampi' worden in zoo'n geval een varken en een hoen geslacht.

Zuid-toradja-groep.

Bij den uitgebreiden doodencultus onder de Sa'dantoradja's wordt op verschillende momenten een hond gedood. Zoo wanneer het lijk naar het graf wordt gebracht, *melanoe.* Het hondenoffer bij de Toradja's van de *Mamasa*-rivier schijnt veel van zijn bizonder karakter verloren te hebben, zoodat de hond blijkbaar als een offerdier wordt beschouwd naast buffel, varken en hoen. Zoo wordt bij pasgenoemde gelegenheid geen

hond gedood, als men een buffel of een varken ter beschikking heeft. Uit mijn aanteekeningen blijkt, dat in de meeste gevallen een varken, een hond en een hoen gezamenlijk het leven laten. Bij het aanleggen van een nieuwe offerplaats, *pantoenoean,* waar men samenkomt om gedurende eenige dagen de laatste eer aan den doode te bewijzen, worden ook een varken, een hond en een hoen geslacht. In het Westen van het Zuid-toradjagebied komen hondenoffers nog meer voor dan in het Oosten.

Uit de aanteekeningen van den heer Pol en enkele inheemsche goeroes blijkt dat in de Sa'dan-groep de volgende regels worden gevolgd: In het Ma'kalesche wordt bij het kleine doodenfeest een hond geslacht, die *mangremba'i* heet, d. i. die den doode in het Hiernamaals vóór moet gaan om de dauw van het gras te slaan, opdat dit den overledene niet nat make (*maremba'-remba'* beteekent volgens Dr. van der Veen „met een stok of lat wegjagen", b. v. kippen van rijst die gedroogd wordt).

Wanneer het lijk naar het graf zal worden gedragen, zijn er twee honden noodig, indien vijf buffels voor den doode worden geslacht: het eene dier wordt gedood, en van het andere wordt alleen een oor afgesneden; met het bloed wordt de draagbaar (*pala'doera*) aangesmeerd, waarbij men zegt: „Bamboe hier, ik bestrijk u met bloed, dunne bamboe hier, ik besmeer u met bloed, ik bestrijk u met hondebloed, ik besmeer u met het bloed van den grooten reu van de voorgallerij. Het is immers het gebruik van je voorouders en van mijn voorouders" (vertaling van Van der Veen).

Worden voor een doode 7 buffels geslacht, dan zijn 4 honden noodig. Met de eerste twee wordt gedaan als boven gezegd is. De derde wordt gedood als men de draagbaar hakt, en de vierde slacht men aan den voet van de gele bamboe. Dit laatste geschiedt door den *to ma'randing,* die zich daartoe in krijgstenue heeft gestoken. De kop van het dier wordt aan den

voet van de bamboe gelegd, en dan loopt men er omheen, telkens den krijgskreet aanheffende.

Het aantal honden, dat voor een overledene gedood moet worden, hangt niet overal van dezelfde voorwaarden af. Zoo vertelt de heer Pol, dat te Palesang 2 honden noodig zijn voor dooden, voor wie van 1 tot 5 buffels worden geslacht, 3 honden wanneer 5 tot 30 het leven laten, en 5 honden als er meer dan 30 buffels aan den doode worden meegegeven. De vierde hond wordt dan levend van de *bala'kajan,* de stelling waarop het vleesch van de geslachte buffels wordt gelegd, geworpen. Het dier wordt door de omstaande menigte opgevangen, en mag door haar worden geslacht. Twee of drie dagen na het feest moet er 's avonds weer een hond gedood worden; deze wordt doodgeslagen, 't vleesch wordt verbrand, en de resten worden op een balk van het sterfhuis gelegd. Ten slotte worden bij het voorgoed afrekenen met den doode een hond, een varken en een hoen levend van de *bala'kajan* geworpen, samen met een oud-Hollandsch dubbeltje (*oeang*), waarbij de priester spreekt:

Hier is de groote reu van Goa,
die de dierbare plaats bewaakt,
die slaapt bij den toegangsweg tot het dorp,
die in eere gehouden wordt,
die degenen, die 's nachts op stap gaan, aanblaft,
die blaft tegen degenen, die in de duisternis gaan.
To Ma'lando bitok is mij niet bekend.
Die wegnemen hetgeen niet het hunne is,
die snel ophalen hetgeen ze niet geplant hebben.
Maar hier is dan de hond,
dien gij zult nemen tot verwekker van kroost,
die het echte goud zal bewaken,
die zal omwanden de goederen,
wiens soort niet zal verdwijnen,

opdat stevig zij de afsluiting van (den stal) van buffels en stevig zij het varkenshok, de stok van de kippen, de band der korven, opdat gedijen de 3 navel-

strengen (nl. van menschen, dieren en planten), die allen den hond tot hun bewaker hebben" (vertaling Van der Veen).

In Bittoeang is de verdeeling weer anders. Hier moeten er voor overledenen, aan wie de hoogste eer bewezen wordt, die in een kist gesloten eenigen tijd in huis bewaard worden (dit heet *dirapa'i*), 13 honden zijn, die elk een aparten naam dragen.

De bizondere plaats, die de hond als offerdier inneemt, blijkt hieruit, dat nimmer deelen van dit dier den goden worden aangeboden als spijsoffer, terwijl van hoenders en varkens de lever of deelen van het vleesch geregeld tot godenspijs moeten strekken.

Die bizondere beteekenis blijkt ook uit de reden, waarom een hondenoffer bij lijkbezorging noodig wordt geacht. Men gelooft namelijk, dat de ziel op weg naar de Doodenstad een brug over moet gaan, die over een rivier ligt. Die brug wordt bewaakt door een kat, die de ziel den overtocht tracht te beletten. De hond nu wordt gedood om den doode te vergezellen, en de kat weg te jagen. De staart van dit dier mag niet afgehakt zijn (zooals zoo vaak bij honden het geval is), want aan de staart houdt de ziel zich vast bij het passeeren van de brug. Mocht ze van de zeer smalle loopplank afglijden, dan blijft zij zich aan de staart vasthoudende toch hangen.

In *Rongkong* wordt op den terugweg van het graf het pad naar het dorp met bamboestaken en latten, waaraan arenbladeren zijn bevestigd, afgezet. Aan een der staken van deze afsluiting is een hond vastgebonden, en daarbij zijn opgehangen een hakmes en een zakje voor sirih-pinang en een band, waarmee het zwaard wordt omgord. Deze voorwerpen zijn niet van den overledene afkomstig, maar zijn door een familielid geschonken. Als loon voor de lieden die een menschenhoofd zijn gaan halen voor een overleden aanzienlijke in *Rongkong*, worden gegeven: 2 buffels, een varken en een hond. Van deze dieren wordt slechts één buffel gedood, de andere neemt men levend mee.

Mori-groep.

Een gelegenheid waarbij in Mori, en wel bij de oostelijk wonende clans een hond wordt gedood, is het doodenfeest, *woke.* Er wordt dan een platform gemaakt, dat in de rondte met planken wordt belegd, waarop avond aan avond de menschen een reidans met zang, *toemengke,* uitvoeren ten behoeve en ter eere van den overledene. Wanneer nu dit platform gemaakt wordt, wordt een hond gedood, waarna het kreng viermaal om het platform heen getrokken wordt. Het dier heet daarom *porea dopi* „om tot bloed te dienen voor de planken". Men doet dit, opdat die plek „gezond" zij, en geen ongeluk zal brengen aan hen, die daar het doodenfeest komen vieren. Ten slotte wordt de gedoode hond onder de dansplaats begraven. Andere clans gebruiken hiervoor een varken. In dit geval wordt het vleesch van het dier gegeten, maar alleen de *tonggola,* de lieden die de beenderen der overledenen, voor wie het feest gegeven wordt, in orde maken, mogen het nuttigen.

Van de To Noeha (Mori-groep) is een geval opgeteekend door den Heer J. Ritsema, en wel te Wawo ndoela: Wanneer daar enkele kinderen uit hetzelfde gezin kort na elkaar sterven, meent men dat dit veroorzaakt wordt door de inwerking van slechte (booze) woorden, die door een der ouders of grootouders gesproken zijn. Dan wordt een hond vastgebonden, en de huisvader neemt een sirihblad, een stukje pinangnoot, een balletje tabak, wat kalk, en bindt dit tezamen met een paar roode en 6 witte kralen. Dan spreekt hij: „Wanneer mijn grootouders verkeerd hebben gedaan, waardoor dit ongeluk mij treft, wat of wie me iets verkeerds heeft toegewenscht of kwaad van mij heeft gesproken: neem dezen hond. Wasch dan straks alles schoon, veeg de woorden van mijn grootouders uit, of van hen die mij het levenslicht schonken. Opdat deze hond alle schuld wegneme, op zich neme. Opdat ik later kinderen mag krijgen, opdat

we met z'n velen mogen worden. Opdat we de vlakte mogen vullen, opdat bergen en dalen gevuld (bewoond) worden. Opdat ik in mijn huwelijk sterk moge zijn, opdat ik mijn goed (voorspoedig) leven moge zien, opdat ik mijn voedsel moge zien". Een enkele maal wordt de gedoode hond op een prauwtje gelegd, dat voorzien is van een zeiltje, en dit laat men de rivier afdrijven. Vermoedelijk heeft men dit van de strandbewoners afgezien.

Bij de Tolaki boven Kolaka wordt in 't zelfde geval ook een hond gedood. Het dier wordt gebonden naast een gat neergelegd, dat men in den grond heeft gegraven. Nadat de voorganger sirih-pinang op het beest heeft gelegd, heft hij het hakmes op, waarvan het handvat mede door het echtpaar wordt vastgehouden. Dan spreekt hij: „Hier geef ik je sirih-pinang, opdat de kinderen van dit echtpaar niet steeds zullen sterven". Daarna hakt hij den hond den kop af, zoodat deze in het gat valt. Dit wordt vervolgens met aarde gevuld, en het lichaam van den hond wordt op een andere plek begraven (deze handeling heet *mosehe*).

Samenvatting.

Uit de medegedeelde gegevens blijkt, dat een hond gedood wordt bij het overlijden van een persoon, wanneer er een bizondere betrekking heeft bestaan tusschen den meester en het dier; of wanneer de hond over het lijk is heen gesprongen; ook wanneer de doode een man van beteekenis is geweest.

Het motief waarom een hond bij een sterfgeval gedood wordt, wordt niet altijd duidelijk uitgesproken. Waar we gezien hebben, dat de smetstof, die een mensch ziek heeft gemaakt, op een hond wordt overgedragen door het dier eenige malen om den kranke heen te trekken, of om deze om het dier heen te laten loopen, of er over heen te stappen, mogen wij aannemen, dat men gelooft, dat een hond, die over een lijk is gesprongen, de smetstof op zich heeft geladen,

die deze persoon heeft gedood. De hond zou dus worden gedood, opdat de smetstof niet naar andere menschen worde overgebracht; waarschijnlijker nog om die smetstof „weg te brengen".

Wanneer men in Poe'oe mboto een hond zal dooden, omdat zijn meester is overleden, laat men hem met opzet vooraf over het lijk springen; de hond wordt hierdoor in bizonder contact met den overledene gebracht (de verklaring die ik van het springen van een hond over een lijk gegeven heb in Bijdragen 76, 1920, bl. 60, is onvoldoende).

Dat sommige clans zeggen, dat de hond den overledene als metgezel wordt meegegeven, moet aangemerkt worden als een gedachte die later is opgekomen. Bovendien wordt bij Moriërs, die dit beweren, niet opgegeven met welk doel dit meegeven geschiedt. Dit doen de Toradja's van Sa'dan en Mamasa wél, en daarbij treedt dadelijk het agressieve karakter van den hond aan den dag.

De bedoeling om iets weg te jagen, in casu de smetstof, die dooden maakt, is ook duidelijk bij het dooden van een hond, wanneer zich eenige sterfgevallen kort na elkaar in een dorp hebben voorgedaan.

Het Dooden van een Kat.

Ik moet mij hier even op een zijpad begeven, en een paar voorbeelden meedeelen, dat ook de kat soms voor hetzelfde doel als de hond wordt gebruikt. Dit wekt te meer bevreemding, omdat de bewoners van Midden-Celebes in 't algemeen grooten eerbied voor katten hebben, en haar niet zullen dooden, dan wanneer zij het al te bont maakt met snoepen of het eten van kuikens. De voorbeelden zijn alle van de Oost-toradjagroep.

Toen in het begin van 1929 geruchten gingen, dat de pokken in aantocht waren, zag de Heer Ritsema, zendeling in het Malilische, dat de Heidenen in een aantal dorpen bij de *To Lampoe,* die langs den weg

van Wotoe aan de Golf van Bone naar het Poso-meer wonen, een offertafeltje oprichtten aan het begin van de kampoeng, waarop een offer werd gelegd van rijst en ei om de ziektegeesten te bewegen het dorp niet te bezoeken. Bovendien was onder het tafeltje een levende kat gezet, met een strik om den hals en een om den buik; de uiteinden der strikken hielden twee mannen in de hand. Een hunner sprak het dier toe: „Gij, poes, wanneer ge ziet, dat de ziekte ons dorp nadert, leidt haar dan om ons dorp heen, opdat ze geen onzer aantaste". (Op een andere plaats sprak men: „Ik dood deze kat opdat de besmettelijke ziekte niet tot ons kome; dat de ongesteldheid terugkeere tot den heer, de meester van alle ziekten). Daarna trokken de mannen de koorden aan, zoodat de strikken werden toegehaald, waardoor de kat geworgd werd. De bedoeling waarmee de kat gedood werd, is dus dezelfde als waarmee in zooveel gevallen een hond wordt afgemaakt.

Bij dezelfde To Lampoe laat men ook een kat afdrijven bij hevige overstrooming, opdat de rivier binnen haar oevers terugkeere. Bij de dieren die gedood worden om bloedschande te verzoenen, is vaak een kat.

Een tweede geval, waarbij een kat in de plaats van een hond wordt gedood, vernam ik te *Kele'i* in *Onda'e*. Toen de menschen van dit dorp nog te Kambera woonden, werden ze in 1911 door een besmettelijke keelziekte bezocht. Toen reeds enkele menschen hieraan bezweken waren, werd bij een volgend sterfgeval een kat uitgestrekt gehouden boven de lijkkist. Een oude van dagen sprak: „Gij, ziekte, die in ons dorp zijt gekomen, wanneer gij erin toestemt, dat ik u in den weg treed, dan doe ik u weten, kat: als het mij lukt u met één slag in tweeën te hakken, zij dit een bewijs, dat de ziekte om mijn optreden geeft en teruggaat; lukt het mij niet u met één slag door te slaan, dan zal de ziekte nog niet wijken". Daarna werd het dier doormidden gehakt.

In een tweede dorp ging men anders te werk. Een oude masseerde de keel van de kat, zooals het heette, opdat ze niet spoedig zou sterven. Daarna sprak hij het dier toe, maar ik ben niet te weten kunnen komen wat hij zeide, en de man was intusschen overleden. Daarna gaf men het dier een doodelijken houw met een hakmes, en liet het los. De kat sprong weg, liep nog een eind voort, en blies toen den laatsten adem uit. Waarschijnlijk is aan de kat opgedragen de ziekte of de smetstof, die haar veroorzaakte, weg te dragen; de bedoeling van deze handeling zal wel dezelfde zijn als bij het dooden van een hond om een ziekte te doen ophouden.

Men vertelde mij, dat het soms gebeurt, dat alle inwoners van een dorp merken, dat de rijst hen zóó weinig voedt, dat ze een paar uur na den maaltijd weer honger hebben. Als dit verschijnsel zich bij vele dorpelingen voordoet, is dit een bewijs, dat iemand *bolonta* in het dorp heeft gebracht. *Bolonta* beteekent „spilziek", te weinig zuinig, en men bedoelt er in dit geval een magische kracht of smetstof mee, waardoor het voedsel spoedig uit de maag verdwijnt, zoodat men korten tijd na den maaltijd weer honger heeft. Komt dit verschijnsel tegelijkertijd in meerdere dorpen voor, dan gaat men er toe over een kat te dooden. Het dier wordt met één slag den kop afgeslagen; het bloed laat men in het water vloeien, want men doet dit steeds aan den oever van een riviertje. Ook het lichaam van de kat laat men afdrijven, maar den kop steekt men op een staak met den bek opengesperd, opengehouden door een dwarshoutje. De bek wordt in de richting geplaatst, vanwaar men onderstelt, dat de magische invloed is gekomen, welke richting men bepaalt door de rij te volgen van dorpen welke door dit kwaad zijn aangetast. Men zegt vooraf tot de kat: „Kat, breng de *bolonta* terug naar dengeen van wien ze afkomstig is". Kan men niet bepalen van welken kant het kwaad gekomen is, dan slacht men een hond.

Men doet daarmee net als met de kat, en men zegt erbij: „Ik dood nu dezen hond; tenzij de zon het dorp niet meer beschijnt van dengeen, die de *bolonta* hier heeft gebracht, zal de *bolonta* niet meer terugkeeren; doet zij dit wel, dan zal de *bolonta* terugkeeren naar dengeen, van wien ze afkomstig is".

Dat in dit geval een kat gedood wordt, is begrijpelijk, daar dit dier beschouwd wordt als het toonbeeld van matigheid in eten. Daarom geeft men in vele streken van de nieuwe rijst het eerst te eten aan de kat, die aan weinig genoeg heeft, in de hoop, dat ook de menschen met een kleine hoeveelheid rijst verzadigd zullen zijn. Is de woonplaats van den onheilbrenger niet aan te geven, dan moet een hond worden gebruikt, die beter in staat is de plek vanwaar het kwaad gekomen is, op te sporen, en dit terug te jagen.

Nog een ander geval waarin een kat gebruikt wordt, waar bij andere clans een hond gedood wordt, vond ik bij de *To Raa* van Masamba, dus bij de Zuid-toradjagroep. In geval van echte bloedschande wordt een levende kat op een klein houtvlot gebonden en zóó laat men het dier de rivier afdrijven. De incestueuzen worden niet gedood, maar men jaagt ze het dorp uit.

Het Hondenoffer bij Huisbouw.

Van het dooden van honden bij huisbouw zijn mij slechts enkele gegevens bekend geworden. Van de West-toradjagroep zijn alleen de *To Napoe* te vermelden: Wanneer dezen een dorpstempel, *doehoenga*, hadden gedekt, klom een man op de nok van het gebouw met een hond, waarvan de bek was dichtgebonden; dit is waarschijnlijk eerder gedaan om hem het janken te beletten, dat een verkeerd werkenden invloed zou uitoefenen, dan om te voorkomen, dat hij zijn beul zou bijten. Boven op de nok gezeten hakte hij het dier in tweeën, zoodat de helft waaraan de kop aan de oostzijde, en de andere helft aan de westzijde naar beneden viel (in Napoe is de nok der huizen Noord-Zuid gericht).

Hetzelfde deed men in *Poe'oe mboto*, dat tot het gebied der Oost-toradja-groep behoort, alleen met dit verschil, dat hier slechts de kop van het dier werd afgehakt, waarna men zijn bloed aan de beide zijden van de nok liet vloeien.

Ook in *Palande* (Oost-toradja-groep) werd een hond gedood, wanneer een pas opgericht huis gedekt was. Het bloed van het dier werd op de deurposten en balken gestreken, en men zei dit te doen, opdat den bewoners geen ziekte of onheil zouden treffen. Wanneer geen hond bij deze gelegenheid wordt geslacht, legt men een lap wit katoen over de nok van het huis; dit doet het vermoeden rijzen, dat eertijds dezelfde gewoonte werd toegepast als in Napoe en Poe-'oe mboto bij tempelinwijding.

De *To Lampoe* (Oost-toradja-groep) waren gewend een levenden hond onder een der palen van een nieuw op te richten dorpstempel, *lobo*, te begraven. Dit vind ik ook opgeteekend van *Tomata* (Mori-groep).

Bij de Sa'dan-groep (Zuid-toradja's) wordt in verschillende stadia van dorps- en huisbouw een hond gedood.

De heer Pol vertelt, dat als men te Palesang een nieuw dorp gaat stichten (*mangleon tondok*) men, voordat het terrein in orde wordt gemaakt, een varken (beer), een hoen met bruine veeren en zwarte pooten, en een bruine reu, alle zonder gebrek, slacht (dit heet *ditalloe rarai* „bestreken worden met drie soorten bloed"). De priester spreekt daarbij:

> Dit is dan toch een edel dorp,
> een vorstelijk vlek,
> een dorp waar een gevlekt varken is gestoken,
> waar een bruine hond geslacht is,
> een kip met witte oorlellen,
> met bruine donsveertjes,
> wiens klauwuiteinden bruin zijn (vert. V. d. Veen).

Het vleesch van varken en hoen wordt aan de goden geofferd. Van het bloed van den hond wordt een deel op den grond gestreken.

In Bittoeang wordt ook bij het bouwen van een nieuw huis een hond gedood; als men den grond voor de nieuwe woning vlak maakt, smeert men wat hondebloed aan den steen, die op de plek gelegd is, waar het huis komt te staan.

Als in Rante Balla al het benoodigde hout is gekapt, doodt men een hond, en van zijn bloed smeert men op het hout. Men zegt zóó te doen om alle geesten uit het bosch van het hout te verjagen, opdat ze dit niet zullen volgen, en de bewoners van het huis later ziek zullen maken. Te Ma'kale en te Bittoeang doet men dit, als men begint men het bewerken van het hout.

Van Sangalla', Ma'kale, Rioe en Palesang wordt gemeld, dat ook een hond wordt geslacht, wanneer men begint de woning te dekken. Van het bloed wordt dan gestreken op het eerste stuk der dakbedekking, dat op de sparren wordt gehecht. Men zegt zóó te doen om alle booze geesten van het huis verre te houden.

De rijst staat aan de aanvallen van vele duistere machten bloot, en daarom moet vooral bij het dekken van een rijstschuur een hond worden geslacht, *ditoenoe manglea.* Van het bloed wordt op een balk gestreken, en de beenderen van kop en pooten worden boven in de schuur gehangen.

Uit een en ander blijkt duidelijk, dat de bedoeling van het dooden van een hond bij huisbouw is, dat dit dier booze geesten, onheil en ziekte die naderen, weg moet jagen.

Het Hondenoffer bij Koppensnellen.

Ook van het dooden van een hond bij koppensnellen zijn niet vele voorbeelden. Een deel van de gegevens laat zien, dat het dooden van een hond bij het uittrekken van den troep moest dienen om door wichelen te weten te komen of men geluk in den strijd zou hebben of niet.

Daartoe werd in *Besoa* en in *Napoe* (West-toradjagroep) een hond aangebonden, welks kop men met

één slag trachtte af te slaan. De kop werd dan den kant uitgeworpen, waar de vijand woonde, het lichaam werd begraven.

De wijze waarop dit wichelen met een hond bij de Oost-toradja-groep plaats had, is uitvoerig beschreven in mijn „Measa" (Bijdragen 76, 1920, bl. 64—66). De zaak komt hierop neer: Een hond werd aan de staart en aan een touw, dat om den hals gebonden was, boven op een soort rekje getild. Daarna scheidde men met één slag den kop van de romp. Met dezen slag werd tevens een aantal bamboelatjes doorgekapt, die men op de hoogte van de hals van het dier om het rekje had gebonden. Sprongen de stukjes van deze latjes na den slag den kant op, waar de vijand woonde, dan zou men geluk hebben. Vlogen zij de richting uit van het dorp, vanwaar de krijgers afkomstig waren, dan zou men geen succes hebben. Ook uit de wijze waarop de stukjes bamboe waren gevallen, werd opgemaakt, welken uitslag de tocht zou hebben. Men keek ook naar de haren van het dier, die aan het zwaard, waarmee de slag was toegebracht, waren blijven kleven: wezen deze naar de punt van het zwaard, dan zou men geluk hebben; wezen ze naar het gevest, dan was succes uitgesloten.

Ook wanneer het bloed dat langs het zwaard afdroop, spoedig stolde, meende men op geluk te mogen rekenen. Het hart van den hond omklemde men met de linkerhand, en drukte er dan een gat in met den wijsvinger van de rechter. Bleef er na het wegtrekken van den vinger een deuk in het hart achter, dan was dit een ongunstig teeken; zoo niet, dan zou men geluk hebben. Dit geluk voorspellende hart werd naar den vijand meegenomen, en begraven aan den voet van den heuvel, waar het dorp lag, waar men zijn slag dacht te slaan.

In *Tinompo* (Mori-groep) sloeg men met hetzelfde doel een kleinen hond den kop af, nadat men hem eerst gezegd had wel te willen voorspellen, of de troep geluk zou hebben op zijn onderneming. Viel het lijf

van het diertje op zijn rechterzijde, dan was het teeken gunstig. Kwam het op de linkerzijde terecht, dan had men niet op geluk te rekenen. In het eerste geval nam de leider van den troep de nagels van den hond, en hing die om zijn hals.

Het is zeer wel mogelijk, dat in de pas genoemde gevallen het dooden van den hond oorspronkelijk als een offer is bedoeld, maar dat dit tot een wijze van wichelen geworden is, toen varkens en hoenders de gebruikelijke offerdieren werden.

Aan een offer doet het dooden van een hond denken bij den terugkeer van een troep strijders. Bij verscheiden clans van de Oost-toradja-groep werd een hond gedood, als de troep in zijn dorp was teruggekeerd. Zijn bloed werd gesprenkeld op de *towoegi*, de trophee van jong arenblad, waaraan een stukje van den buitgemaakten schedel en van de scalp waren bevestigd. Dit noemt men *raa ndjaja* „bloed voor den weg" (om dezen te ontsmetten, te reinigen).

Op dergelijke wijze ging het te *Lembo Belala* in Boven-Mori en te *Sampalowo* in Beneden-Mori toe: Wanneer men van een sneltocht terugkwam, gingen de vrouwen de strijders tegemoet met palmwijn tot aan den ingang van het dorp. Men gaf den mannen te drinken, en daarna eerst mochten ze binnenkomen. Terwijl men dronk, en nadat men zich overtuigd had, dat de troep geluk had gehad, bonden de achtergebleven mannen een hond, die straks door den voorvechter gedood zou worden. Had men gedronken, dan trad de voorvechter het eerst de kampoeng binnen; zijn makkers hielden zich achter elkaar loopende de een aan den ander vast: de voorste greep het baadje van den voorvechter, en zóó ging men naar den vastgebonden hond toe, de voorvechter met uitgetrokken zwaard. Bij den hond gekomen, sloeg hij het dier met zijn zwaard dood; daarna trokken zijn makkers eveneens hun zwaarden, en bevochtigden dien met het bloed van het gedoode beest. Ook streek men zich van

dit bloed wel op het lichaam. Het kreng werd in de rivier gegooid of begraven. Men zei zóó te doen, opdat men een volgende maal weer geluk zou hebben.

Van de *To Rongkong* (Zuid-toradja-groep) heb ik alleen kunnen opteekenen, dat wanneer de mannen zijn teruggekeerd, die een menschenhoofd zijn gaan halen ten behoeve van een overleden adat-hoofd, men een varken en een hond gereed houdt. Deze dieren werden dan geslacht en het vleesch tot een maaltijd aangericht.

Zuidoost-Celebes.

In Noord-Kolaka en Noord-Kandari kwam het dooden van een hond voordat men naar den vijand uittrok alleen als orakel voor. De hond werd gebracht op het pad, dat naar den vijand voerde. Wanneer het dier, als het gedood werd, den rechtervoorpoot naar voren strekte, zou men overwinnen; dede het dit met den linker, dan zou men verliezen. Was de rechtervoorpoot uitgestrekt, dan hakte men dien af, en nam hem mede op het oorlogspad. Was men bij den vijand gekomen, dan werd deze poot des nachts in alle stilte in het dorp geslingerd. Dit zou ten gevolge hebben, dat de versterking den volgenden dag gemakkelijk genomen kon worden.

Samenvatting.

Een hond werd zoowel bij het uittrekken tot den strijd, als bij het terugkeeren van een tocht gedood om zich geluk en voorspoed te verzekeren. Hoe men zich voorstelt dat de hond daartoe meewerkt, blijkt niet uit de gegevens. Ze spreken echter meer voor een afweren van schadende invloeden dan van een positief bijbrengen van geluk en voorspoed. Bij de eerstgenoemde opvatting is het ook begrijpelijker, dat dit offer in een wichelmethode is ontaard.

Opmerking verdient, dat ik van het hondenoffer bij het koppensnellen niets heb gevonden bij de West-

toradja-groep (met uitzondering van Napoe en Besoa, die deze gewoonte misschien nog van de Oost-toradja-groep hebben overgenomen), en bij de Zuid-toradja-groep (met uitzondering van één geval, waarvan niet blijkt, of de hond gedood werd met de bedoeling om een offer te brengen, dan alleen om vleeschspijs te verschaffen aan dappere mannen, aan wie de dapperheid van den hond ten goede zou komen). Ik noem dit opmerkelijk, omdat onder de pas genoemde twee groepen zoo'n uitgebreid gebruik van hondenoffers wordt gemaakt bij den landbouw, waarvan dan weer geen spoor te vinden is bij de West-toradja-groep en de Moriërs.

Het Hondenoffer bij den Landbouw.

Zooals ik reeds zeide, vindt het hondenoffer voor den Landbouw een veelvuldige toepassing bij de West-toradja-groep en bij de Zuid-toradja-groep. Ik geef eerst de verzamelde gegevens weer van de West-toradja-groep.

Lore-groep en *Rampi'*-groep.

Wanneer men in *Besoa* het gras op de sawahs zal gaan wieden, ten einde de akkers voor de zaailingen gereed te maken, trekken twee mannen een hond om het sawah-complex heen. Ze beginnen bij de plek waar het water op den akker komt, en keeren tot dit punt weer. Bij de waterleiding wordt het dier dan gedood door het den kop af te slaan, die op een hoogen staak wordt gestoken met den bek geopend ten hemel gericht. Vooraf heeft men den hond aldus toegesproken: „Gij, hond, als ge muizen, rijstvogels, zwarte slangen en ander gedierte ziet, dat de rijst wil eten, grijp ze dan, bijt ze dan!"

Ook in *Bada'* wordt bij het aanleggen van droge rijstakkers een hond om den boschgrond getrokken, dien men wil ontginnen. De mannen, die het dier voorttrekken, slaan op dezen rondgang telkens met een platgeslagen bamboe op de boomen, die ze voorbij komen. Men zegt zóó te doen om alle „kwaad", *kadake*,

van dien grond weg te jagen, opdat de hond dit zal meenemen, als hij gedood is. Is de rondgang volbracht, dan brengt men het dier naar de plek, waar de rivier haar water in den grooten Tawaelia-stroom stort. Hier wacht al de man, die het kwaad zal laten afdrijven, *moholoei.* Deze functionaris, die bij dergelijke gelegenheden steeds de leiding heeft, de *topoholoei,* roept de goden aan: „O Alatala, wanneer onze rijst dit jaar gelukken zal, maak dit dan kenbaar in een teeken, wanneer ik den hond doorhak". Dan wordt het dier op een stuk hout uitgestrekt, en zóó wordt hem den kop afgeslagen. Als dit met één slag gelukt, zal de rijst goed gedijen. Het lichaam van den hond laat men in de rivier afdrijven; de kop wordt op de meermalen genoemde wijze op een staak in den grond gestoken. Bij deze gelegenheid hebben ook de lieden die tot dezelfde akkergemeenschap behooren op die plaats een klein deel van de te gebruiken zaairijst bijeengebracht; deze wordt dan bevochtigd met het bloed van een hoen, dat door den leider van de plechtigheid wordt geslacht. Daarna wordt op die plek een maaltijd gehouden, en krijgt de leider, die Alatala heeft aangeroepen, zijn loon, opdat hij van dit aanroepen geen slechte gevolgen voor zijn gezondheid zal ondervinden. Eerst hierna gaat men tot het ontginnen van dien boschgrond over. (Verg. J. Woensdregt, De Landbouw bij de To Bada', Tijdschr. Kon. Bat. Gen. 68, bl. 186).

Ook bij het in orde maken van de leiding wordt in *Bada'* een hond gedood. In pasgenoemd opstel van Woensdregt schrijft deze hierover: „Is de leiding klaar, dan houden allen hun graafijzers, (*hoe'a),* bij het punt waar het water in de leiding komt, waarna een hond (dien men eerst rond de sawah heeft getrokken of gedragen), en een buffel of een varken worden gedood, opdat het bloed van dit dier (de hond) langs de graafijzers in de leiding zal komen. Men noemt dit *mampopowahe' hoe'a* „met bloed bestrijken van de graafijzers"; of: *moboeboe oewai* „water uitstorten",

wat natuurlijk slaat op het water dat zich in de leiding stort" (bl. 190).

In de dorpen *Bangko* en *Tede'boë* (Rampi'-groep) gaat men bij den aanvang van de werkzaamheden op de sawah om de drie jaar aldus te werk: De leider van het sawah-complex brengt een menigte kruiden op zijn akker bijeen; *tomotioko, kĕrĕnindi, dama, kohimpo, rĕrĕngkĕ, doni.* Op deze bladeren wordt eèn hond met een stuk hout doodgeslagen, waarna hem de keel wordt afgesneden, zoodat zijn bloed op de onderlaag vloeit. Daarna worden de bebloede kruiden onder de leden van de akkergemeenschap verdeeld, die ze bij de *pangkĕ*, het punt op den akker, waar men begint met planten en oogsten, in den grond steken. Het kreng van den hond wordt op den akker van den leider der gemeenschap begraven; de kop van het dier wordt op de gebruikelijke wijze op een staak verheven. Men brengt dit hondenoffer alleen voor de sawahs, niet voor de droge velden.

Bij het planten der zaailingen op de sawah wordt in *Bada'* en in *Rampi'* gewoonlijk vooraf een hond gedood op het punt waar het water op den akker komt. Het bloed van het dier laat men in de leiding vloeien, zoodat dit over alle akkers wordt verspreid. Behalve een hond worden daar ook andere dieren gsslacht (buffel, varken, hoen), wier bloed mede met het water over de velden wordt gevoerd. Het dooden van den hond heeft echter afzonderlijk plaats. Ook bij deze gelegenheid wordt de kop van het dier op een staak gezet, en het lijf laat men in de leiding afdrijven.

Wanneer de rijst ziek is, en het gewas dreigt te mislukken door dieren of te veel regen, dan neemt men vaak zijn toevlucht tot het dooden van een hond. Zoo wordt in *Besoa*, als de rijst ziek is, een hond om het sawahcomplex heen getrokken, en vervolgens gedood, zóó dat zijn bloed door het leidingwater over de akkers wordt verspreid. Met den kop

en het lijf van het dier wordt op de gewone wijze gehandeld. Deze plechtigheid heet *moloembai*, zooals ook het dooden van een hond ten behoeve van zieke menschen wordt genoemd.

In *Rampi'* heeft het dooden van den hond voor het zieke gewas in de kampong plaats. De oorzaak van het kwijnen van de rijst wordt hier dus blijkbaar bij de menschen gezocht. De plechtigheid vertoont veel overeenkomst met die, welke gehouden wordt om zich te ontdoen van de smetstof van een seksueele wandaad, zooals deze in het tweede hoofdstuk is medegedeeld. De leider van de sawahgemeenschap, de *pongkaloe*, geeft dan een hakmes aan een persoon, die daarmee kruiden gaat snijden, waarvan de namen boven zijn genoemd. Is de man hiermee teruggekeerd, dan wordt een hond aan de trap van de hoofdenwoning gebonden. In dat huis hebben zich inmiddels alle menschen, die zich onder de leiding van denzelfden *pongkaloe* hebben geplaatst, verzameld. De hond wordt doodgeslagen en zijn hals afgesneden boven de kruiden, zoodat deze met het bloed van het dier worden bevochtigd. De kop wordt daarna over het huis geworpen, waarbij men spreekt: „Ik vervang dit huis (stel er een ander voor in de plaats), opdat zullen weggaan *toboei, pehĕla'a, pengkĕkĕna*". Het zou te ver voeren deze woorden afzonderlijk te verklaren: men duidt daarmee aan de geheime oorzaken, waarom iemand onheil, tegenspoed en ziekte overkomt. De kop wordt daarna op een staak geplaatst. Van de bebloede kruiden worden vijf bossen gemaakt: vier ervan worden ter weerszijden van de trap in den grond gestoken. Dan dalen de lieden, die zich in dat huis hebben verzameld, naar beneden, gaan tusschen de bossen door, en worden ten slotte met water besprenkeld, doordat de in water gedrenkte vijfde bos boven hun hoofden wordt uitgeknepen.

In Rampi' wordt zelfs een hond gedood bij gelegenheid, dat de buffels in een kraal bijeengedreven worden

om te worden gemedicineerd, voordat ze op de sawahs worden rondgedreven, ten einde met hun plompe pooten den grond om te woelen. De kop van den hond wordt weer met opengesperde kaken op een staak geplaatst; het lichaam begraven vóór de kraal.

Verder wordt in *Lore* een hond gedood in den tijd, wanneer de landbouwer in de grootste spanning verkeert, namelijk als de aar van de rijst uitkomt. Van *Besoa* teekende ik op, dat in dezen tijd een hond om de akkers heen wordt geleid, en ten slotte gedood. Van belang is echter te weten, dat men dit alleen doet, wanneer het voorafgaande jaar de rijst niet bijster goed is gelukt: als men dus vreest, dat dit weer het geval zou kunnen zijn.

Wanneer muizen, varkens of rijstvogels het te bar maken en den oogst dreigen te vernielen, moet het dooden van een hond de ramp voorkomen. Wanneer er bijvoorbeeld in *Rampi'* bizonder veel muizen of rijstvogels op het gewas afkomen, moet eerst een priester bij de goden onderzoek doen, wat hiervan de reden is. Gewoonlijk adviseert ze een hond te dooden. Dit gebeurt dan midden op den akker van den *pongkaloe*, den leider, of bij de waterleiding. De kop van den hond steekt de leider op een staak bij zijn akker; de ingewanden worden midden op zijn veld begraven. Hij spreekt daarbij: „Ik begraaf de ingewanden van den hond en het foejalapje, opdat mijn akker zal gelukken, opdat de rijst op mijn grond veel zij". Het vleesch van het dier wordt in stukken gesneden; daarvan krijgt elk van de akkergenooten een brok; dit doorsteekt hij met een bamboe pen, bindt er een lapje foeja aan, en begraaft het op zijn akker. Men verwacht dan, dat de plaag op zal houden.

Volgens een aanteekening van J. Woensdregt doet men in *Bada'* ook zoo iets, wanneer hevige regens het gewas dreigen te vernietigen. Zulke hevige en dagen lang aanhoudende regens worden beschouwd als het gevolg van de eene of andere daad (vooral op

seksueel gebied), die de natuur in de war heeft gebracht. Eerst wordt het misdrijf verzoend, gezuiverd, *mengkaboela* (lett. „wit gemaakt"), waartoe een witte buffel wordt doodgestoken; soms brengt men het dier midden in de rivier, en laat het daar los, zoodat het zichzelf zwemmende kan redden. Daarna worden staken, waaraan reepjes foeja zijn gebonden, in den grond gestoken, en de landbouwpriester roept Alatala en Boeriro aan: „Brengt toch afwisseling in de natuur, opdat het niet alleen maar regene" (geeft nu en dan ook wat zonneschijn). Alle aanwezigen hebben wat gepelde rijst bij zich. Dit strooien ze na het uitspreken van het gebed over het veld, steeds roepende: Koerrrroeoe! Hebt toch medelijden met ons, opdat het niet voortdurend regene!" Bij deze gelegenheid wordt ook een hond de kop afgeslagen; kop en lijf worden in de rivier gegooid.

Koro-groep.

Wanneer een deel van de waterleiding instort, denkt men, dat dit veroorzaakt wordt door den een of anderen schadelijk werkenden invloed in de natuur. Dan doodt men bij de plek waar de leiding onklaar is geraakt een hond, welks bloed men in de leiding laat vloeien; het kreng sleept men door het water over de heele sawah heen. Zóó doet men te *Moa*.

In *Karangana* wordt de hond eenmaal om het sawah-complex heen getrokken, en dan gedood, waarna de kop op de gewone wijze bovenop een bamboestaak wordt gezet.

Vaak wordt een hond gedood op het oogenblik, dat de korrel in de aar komt; vooral doet men dit, als de rijst een paar jaar achtereen minder goed is gelukt. Zoo trekt men in *Karangana* op dat tijdstip een hond om het akkercomplex, waarna men het dier doodt, den kop op een staak zet met opengesperde kaken, en het lichaam in de rivier laat afdrijven.

Te *Peana* gaat men eenigszins anders te werk. Daar wordt de hond eerst gedood, de kop wordt op een

staak midden op de sawah gezet, en het lichaam wordt om het veld heen getrokken, zoodat het druipende bloed aan de rijstplanten blijft kleven; daarna wordt het kreng in de rivier geworpen. Voordat men in beide gevallen den hond doodt, spreekt men: „Gij, hond, als ge iets ziet, dat onze rijst kwaad kan doen drijf het dan terug (breng het weg)! *Podikei* „er een hond voor gebruiken", heet het hondenoffer, dat in *Kantewoe* op de sawah wordt gebracht, als de rijst hoog staat en vrucht zal zetten. Men gaat met het dier te werk als te Peana; alleen laat men van het bloed ook op Dracaena-bladeren druipen. Iedere eigenaar van een sawah in dit complex krijgt een bebloed blad mede, en dit plant hij midden in zijn akker.

Vooral als de bladeren van het gewas geel worden, of de planten groeien niet voorspoedig, of vertoonen teekenen van ziekzijn, haast men zich een hond te dooden. Te *Gimpoe* maakt men in zulk een geval een offerkorfje aan het eind van een bamboestaak, en daarin legt men rijst en ei. Aan den stengel bindt men een pop van arenvezels. Hiermee toegerust en een levenden hond met zich voorttrekkende, loopt de leider zevenmaal om het akkercomplex heen. Daarna plant hij den staak schuin in den grond naar het Westen hellende. Dan spreekt hij: „Als mijn akker geschaad wordt door den toover van een mensch, of door vergif dat iemand erin gebracht heeft, dan brengt deze pop den toover of het vergif aan den eigenaar terug, en de hond zal hem bijten". Meestal wordt de hond niet gedood, maar snijdt men hem een oor af, dat in het offerkorfje wordt gelegd.

In het dicht bij Gimpoe gelegen *Pili* gaat men op de meer oorspronkelijke wijze te werk door den hond zonder offerstok zevenmaal om het veld te trekken. De kop van het dier wordt afgeslagen op het oogenblik, dat de zon ondergaat. Men spreekt daarbij: „Dat al het kwaad van de menigte, het kwaad van slaven, het kwaad van den adel (welk kwaad het gewas

dreigt te vernietigen) weggaan; de zon neme het mee bij haar ondergang! „Het bloed van den hond wordt op de rijstplanten gesprenkeld. De kop gaat weer op een staak, het lichaam wordt afgedreven.

Op gelijke wijze doet men in *Banasoe.* Als de hond om de akkers heen is getrokken, wordt hij naar het pad gebracht, dat van de velden naar het dorp voert. Daar wordt het dier toegesproken: „Gij, hond, alle ziekte die de rijst bedreigt, en het vergif dat menschen er hebben gelegd, neem dat mee naar het Westen!" Dan hakt men hem den kop af, die op een staak wordt gezet, terwijl het lijf in het water of in de wildernis wordt geworpen.

In *Siwongi* doet men net zoo, als het gewas dreigt te mislukken. Men spreekt vóór het dooden van den hond: „Misschien heeft een boos mensch mijn rijst behekst; misschien heeft de aardgeest zich met mijn werk bemoeid; hier is een hond voor u als teerkost; misschien is het een doodgehakt mensch, die de rijst ziek heeft gemaakt, hier is uw reiskost (de hond); gaat weg!" Dan hakt men het dier den kop af. Van het bloed strijkt men hier en daar wat aan de planten. Met kop en lichaam wordt gehandeld als boven. Ook als de rijst dreigt vernield te worden door muizen, vogels of walangsangit, trekken 10 mannen met een levenden hond om het heele akkercomplex, *sampemanoe,* heen, en ze dooden het dier onder den uitroep: „Ga weg!"

Koelawi-groep.

In *Lemo* wordt een hond gedood, als er iets aan de waterleiding hapert. Als gewoonlijk wordt de hond vooraf toegesproken: „Breng alle soorten van kwaad, die het gewas kunnen schaden, weg". Als het dier de kop is afgeslagen, wordt alles weggeworpen in de wildernis. Laten afdrijven van het kreng in de rivier is men hier niet gewend, en het begraven van een hond is streng verboden. Degeen die den hond heeft gedood, ontvangt het hakmes ten geschenke, waarmee

de daad verricht is. Dit hakmes is door den leider van de akkergemeenschap gegeven, en de beul mag het behouden, opdat hij geen slechte gevolgen voor zijn gezondheid zal ondervinden door hetgeen hij heeft gedaan. Dit loon ontvangt de beul van den hond ook in andere clans. Waarschijnlijk is het algemeen gewoonte, al teekende ik het niet steeds aan.

In *Toro* wordt ook wel bij het herstellen van de waterleiding een hond gedood, nadat deze eerst om de akkers is heengetrokken; maar hoofdzaak bij deze plechtigheid is toch het dooden van een buffel en een varken; het bloed van deze dieren moet het gewas bevruchten. Ook wordt een hond om de akkers getrokken, als de aar op het uitkomen staat. De kop van het dier wordt op een staak aan den weg geplaatst, die van de akkers naar het dorp voert; er wordt ook een dood kuiken bij opgehangen. Soms vergenoegt men zich er mee alleen de staart van het dier af te hakken. Men vertelde mij, dat het doel van deze handeling is om alle kwaad en alle dieren, die het gewas schade zouden kunnen doen, te verwijderen.

Wanneer de rijst ziek is, roept men te *Tamoengkoe lowi* eerst de hulp van hoogere machten in door een offer van rijst en kippelever. Helpt dit niet, dan gaat men er toe over een hond te dooden, nadat men dien eerst om het sawahcomplex heeft heengetrokken. Een afwijking van hetgeen gewoonlijk daarbij gedaan wordt, is dat men den kop van het dier in een miniatuur vaartuigje in de rivier laat afdrijven; het kreng wordt in de wildernis weggeworpen.

De inwoners van *Winatoe* bestaan uit een vermenging van lieden, die men voor een deel tot de Koelawigroep, voor een ander deel tot de Koro-groep zou moeten brengen. Eigenaardig is wat ik van deze plaats opteekende. Hier vertelt men, dat er bij het begin van de menschheid een echtpaar was met vier kinderen, twee jongens en twee meisjes. De eersten heeten Tampoerisa en Tampoerisi; de namen der meisjes zijn

Marintji en Larintji (waarschijnlijk duiden deze namen op den bliksem; die der jongens beteekenen „uiteenspatten"; die der meisjes „van het bovenstuk, den top beroofd", zooals de bliksem vaak de kruin van een boom afslaat). De jongens huwden met hun zusters, en hierover vertoornde de vader zoodanig, dat hij zijn kinderen wegjoeg. De beide paren liepen naar het Oosten en gingen met de opkomende maan mee naar den hemel, waar zij Alatala werden, die voor de rijst zorgt. Wanneer de oogst mislukt is, maakt de leider van de akkergemeenschap twee poppen van arenvezels, een man en een vrouw, die broer en zuster moeten voorstellen. Dan roept hij de vier genoemde namen, en biedt hun de poppen en den hond aan, dien hij aan een touw vasthoudt. Nadat hij met de poppen en den hond om de akkers is heen getrokken, wordt de hond gedood, en zijn kop buiten de akkers op een staak gezet.

Pakoeli-groep.

Verder naar het Noorden gaande komen wij bij de clans van de Pakoeli-groep. In *Pakoeli* zelf worden bij het uitkomen van de aar een witte hond, een wit hoen en een varken gedood. De hond wordt vooraf toegesproken, *mogane*. Hem wordt gezegd al het kwaad, dat de rijst kan schaden, mee te nemen. Kop en lichaam laat men in het water afdrijven.

In *Bangga* trekt men, als de oogst het vorige jaar mislukt is, en men de velden opnieuw zal gaan bewerken, een hond om de akkers, die samen met een varken wordt gedood. Hier word het dier begraven bij de plek, waar het water op den akker komt.

Wanneer in *Pandere* een muizenplaag over het land komt, gelooft men dat dit doodenzielen, *hate ntaoe mate* zijn. Men belooft dan bij het opnieuw bewerken van de gronden een witten buffel te zullen slachten. Om de plaag op te doen houden voert men intusschen een hond en een hoen om het akkercomplex heen. Deze dieren worden gedood bij de plek, waar het water

op de velden komt, en daarna weggeworpen. Men doet dit ook wel bij het uitkomen van de aar, zonder dat het gewas van dieren te lijden heeft. Deze handeling heet *moparoja.*

Sigi-groep.

Bij de clans van de Sigi-groep is het hondenoffer bij den landbouw ook algemeen in gebruik. Als men in *Bora* een nieuwe waterleiding zal gaan maken, wordt eerst met een hoen gewicheld. Zijn de teekenen goed, dan voert men het werk uit. Wanneer de rijst, die op de akkers groeit, welke door het water van de nieuwe leiding worden bevloeid, vrucht gaat dragen, wordt een feest gevierd bij het punt waar het water op den akker komt, en daarbij worden een witte buffel, een geit, een varken en een hond gedood. Van het bloed van deze dieren wordt wat aan een bamboestaak gesmeerd, die is opgericht. De gedoode hond en het varken worden naar de rivier gebracht, waarbij de wensch wordt uitgesproken, dat de krokodillen het aas zullen opeten. Teekenend is de naam die dit dooden van hond en varken draagt: *mompanahi keke* „de waterleiding warm maken". „Warm" is een plaats waar men het niet kan uithouden; in dit geval kan alles wat de rijst kwaad zou doen het er niet uithouden.

Ook wanneer veel varkens den aanplant binnendringen, trekt men driemaal een hond om de akkers heen, van rechts naar links gaande. Dan draagt men den hond op: „Gij, hond, jaag de varkens weg!" Men snijdt hem een oor af, vangt het uitspuitende bloed in een kom op, en vermengt dit met water. Hiermee wordt het gewas besprenkeld.

Als de rijst teekenen van ziekzijn vertoont, of ook wel bij het uitkomen van de aar veel looze halmen heeft, wordt in *Sibakaja* een hond om de akkers getrokken, en bij de waterleiding gedood. Het bloed laat men met het water wegvloeien.

Een gebruik, dat ik nergens anders aangetroffen heb is, dat men in *Palolo* ook bij het planten van de rijst op droge velden een hond doodt. Alle leden van de akkergemeenschap zitten dan in een kring om den hond heen, die op een stuk pisangstam ligt uitgestrekt. Dan loopt eerst een man met een bamboekoker vol water om de menschen heen; al loopende schenkt hij het water op den grond uit, maar hij moet dit zuinig doen, opdat er een kring van water gevormd worde. Daarna stelt een ander zich met een hakmes vóór den hond en roept: „Gij, boomgeesten (*toempoe kai*), en doodenzielen, komt hier en eet! Dat onze rijst gelukke!" Dan slaat hij den hond de kop af onder het uitstooten van den krijgskreet, *monggati.* Met het bloed van het dier wordt de zaairijst bevochtigd. Kop en romp worden weggeworpen.

Ook bij het oogstfeest wordt in deze kringen een hond gedood. Als men dit feest viert, wordt een paal opgericht, waaraan met dwarslatten takken worden gemaakt. Aan deze takken worden pakjes gekookte rijst, *kotoepa,* en allerlei kleine geschenken opgehangen. Wanneer deze paal, die den naam draagt van *woendja,* gereed is, roept een priester de boom- en aardgeesten, en de doodenzielen (die wezens dus, die naar de voorstelling dezer menschen ziekten veroorzaken). Hij zegt: „Gij allen, komt hier, we hebben een hond voor u als toespijs gedood". Dan hakt hij het dier den kop af; met het bloed wordt de *woendja*-paal bestreken. Het bovenstaande teekende ik op van *Palolo* en van *Bora.*

Ook te *Biromaroe* wordt een groote reu gedood, als men het *woendja*-feest zal vieren. Dit doet men hier bij het punt, waar het water op de sawah komt. Voordat de hond gedood wordt, zegt men: „Wij hebben de rijst genomen, en dit (de hond) is voor u, aardgeesten; opdat wij het volgende jaar weer rijst krijgen". Als het dier gedood is, wordt de kop begraven, en de romp laat men in de rivier afdrijven.

Ten slotte moet ik nog het hondenoffer noemen, zooals men dit in *Sidondo* kent. Als men hier de rijst heeft geplant, wordt er op den weg tusschen het dorp en de akkers een hond gedood. Men zegt dit te doen om alle dingen die schadelijk op den groei van het gewas kunnen inwerken van de akkers te verwijderen, en men denkt daarbij in de eerste plaats aan seksueele zonden. De bedoeling is het dorp van de akkers te scheiden. Daartoe wordt de hond middendoor gehakt; de eene helft wordt den kant van het dorp, de andere helft den kant der akkers op gebracht. Wanneer alle velden zijn afgeoogst, mag de rijst pas naar het dorp worden gedragen, omdat dan de scheiding tusschen de woonplaats der menschen, die allerlei kwaad op seksueel gebied doen, en het verblijf der rijst, opgeheven wordt. Alleen de aren die geen steel hebben, en die men dus niet tot bossen heeft kunnen samenbinden (deze rijst heet *sada*), maken hierop een uitzondering; deze mag dadelijk gestampt en gegeten worden.

Zuid-toradja-groep.

Omtrent het hondenoffer ten behoeve van den landbouw bij de Zuid-toradja-groep heb ik hier en daar in vroegere geschriften reeds een en ander medegedeeld. Ik verzamel die verspreide opteekeningen hier om het overzicht zoo volledig mogelijk te maken, en voeg daaraan nog eenige aanteekeningen van de heeren Pol en Bikkers en inheemsche onderwijzers toe.

Bij het herstellen van de waterleiding wordt een hoen geslacht, waarvan het bloed met vleesch vermengd den goden wordt aangeboden. Als het water dan weer in de herstelde leiding wordt toegelaten worden gewoonlijk een hond en een hoen geslacht, waarvan het bloed bij de rivier of de bron, die het water levert, begraven wordt.

Bij het uitzaaien van de rijst slacht degeen die hierbij voorgaat, een varken, een hond en een hoen; dit offer wordt door de aanzienlijken van het dorps-

complex ieder jaar om beurten gebracht. Waar een landbouwpriester wordt gebruikt, is hij het die het offer brengt. Hij doopt daarna den vinger in het bloed der offerdieren, en bedrukt daarmee den grond, die bezaaid moet worden. Ook op de zaairijst smeert hij van het bloed, dat daartoe soms van te voren met rijstemeel is vermengd. Na dit groote offer kunnen alle akkers achtereenvolgens worden bezaaid. In enkele streken als Bittoeang wordt bij het overplanten der zaailingen hondebloed met rijstemeel op de sawah begraven.

Wanneer de rijst hoog staat, maar nog geen vrucht heeft gezet, wordt door den voorganger in de adat het *boea'-padang*-feest in elkaar gezet. Voor ons doel is het genoeg te weten, dat er bij die gelegenheid een hoen, een hond en een varken het leven moeten laten. Het bloed van deze dieren wordt bij elkaar gedaan in een houten bak, en dit lengt men met water aan. Ieder die aan het feest deelneemt, doet wat van dit verdunde bloed in een bamboe kokertje. Dit neemt hij mee naar zijn akker, samen met wat offerspijs, dat van het vleesch van varken en hoen bereid is. Op den akker gekomen kiest hij op een willekeurig punt een mooien rijststoel uit. Met het aangezicht naar het Oosten gewend, strijkt hij eerst wat van het bloed aan den rijststoel, en legt ten Westen ervan wat offerspijs neer voor de voorouders, en ook wat voor de geesten, *deata.*

De verbodsbepalingen voor de groote menigte met betrekking tot den landbouw treden pas in werking, wanneer de vrucht van de rijst begint uit te komen. Dan mogen geen oude weefsels, *maa,* of rood katoen langs den akker, nog minder er door heen gedragen worden, want anders zal de korrel zich niet zetten, en de aren blijven loos. Heeft iemand dit toch gedaan, dan moet hij zijn fout goedmaken met *ramboe langi'*, het offer, dat voor bloedschande wordt gebracht. Het dier, dat in dit geval wordt gedood, is een hond.

Is de rijst droog, en zal ze in de schuur worden gedragen, dan wordt weer een dier geslacht, een varken

of een hond, ook wel een hoen. Om te voorkomen dat aardstortingen plaats hebben, of sawahdijkjes zich begeven, wordt een hond om den akker getrokken, die daarna gedood wordt. Van zijn bloed smeert men op de steenen of houten, die bij de plekken worden geplant, waar men voor een aardstorting vreest.

Als men in Oeloe saloe een nieuwe sawah aanlegt, vertelt de heer Pol, spreekt de priester de menschen, die den hond om het veld trekken, toe: „Wie zijn jullie daar?" Een der lieden antwoordt: „Ik ben de rijstgod, die alles wat er is breng, de rijstorde, het leiden der buffels, het verzorgen der akkers, en het roepen der hoenders. Ik wil nu stroomopwaarts gaan naar mijn aangetrouwde familie". Priester: „Ik laat je niet gaan". De ander: „Ik ga in oostelijke richting". Priester: „Het op de hand dragen van het hoen zal je tegenhouden". De ander: „Ik ga in westelijke richting". Priester: „Het varkensoffer zal je tegenhouden". De ander: „Waar zal ik dan heengaan?" Priester: „Wel naar je aangetrouwde familie". — Intusschen wordt de hond gedood, den kop gooit men weg. Ook het hoen en het varken worden geslacht. Met de laatste twee richt de priester zich tot de goden en zegt: „Het worde gekoesterd door de hoenders (het moge zegen ontvangen van het hoenderoffer) (het dan volgende *Sangboea toelang* kan ik niet verklaren); moge er het vette van den bodem door oprijzen (een goed gewas opkomen). Moge het vette van de helling van het groote dorp opkomen. Moge het koesteren het afgedijkte (rijstvelden), van de dalen, de sawahvakken van de drie heuvels, koesterende al wat de sawahdijken betreedt, verzorgende de zich aaneenrijende rijstvelden. Moge er het vette van den bodem door oprijzen, moge het vette van de helling van het groote dorp opkomen. Opdat hetgeen in het midden van de bladnerf van de driejarige (rijst) is gezeten, gezegend blijve. Dat voltallig zij de edele getuige van de goudgehoornde godheid, het vorstelijke teeken van dengene, die in de aarde

sluimert, die den bliksem heeft tot zijn haarknot". (Vert. van Van der Veen).

Een dergelijke plechtigheid heeft ook plaats als men vindt, dat de menschen weinig kinderen voortbrengen. Dan moet er een vloek op het dorp rusten, die weggedreven moet worden door een hond. Een voorbeeld hiervan uit de Mamasa-groep (distrikt Mesawa), mij door den heer A. Bikker bezorgd: De plechtigheid heet *membangoen mososalembang*. Men verzamelt zich dan op een heuvel in de nabijheid van het dorp. Een voornaam man trekt een hond met zich voort, en een ander houdt een hoen in den arm. Dan spreekt een edelman (*tomakaka*) die beiden toe en zegt: „Waarom trekt gij een hond uit 't dorp naar dezen heuvel toe, en waarom brengt gij een hoen hierheen?" De twee antwoorden: „Wij trekken den hond, en brengen het hoen hierheen, omdat we vroeger volop te eten hadden, de huisdieren veel jongen wierpen en de menschen in aantal toenamen. Maar dit is nu anders. Misschien komt dit omdat we tegen de goden hebben gezondigd, en ons tegen de gebruiken hebben vergrepen. Wij komen dit daarom verzoenen met een hoen en een hond". Dan zegt de eerste spreker: „Dan moeten we uw hond maar dooden, opdat onze zonde verdwijne, en de overvloed en de veelheid van menschen en dieren weerkeere". Daarna wordt de hond driemaal om de menschenmenigte heen getrokken, en vervolgens gedood.

Het hondenoffer heeft volgens den heer Pol ook plaats als de rijst door muizen wordt gegeten, of op andere wijze dreigt te mislukken. De priester verbrandt dan een hond op de bedreigde sawah, en spreekt:

God in het uitspansel, zie hierneder,
indien hun rijstgebruiken zijn overtreden,
hun levensonderhoud geschaad is,
de vergelding voor al hun fouten.
God zegt: Het goede voorkomen van de rijst is weergekeerd,

hun feiten zijn aan den dag gekomen,
de rijst zal voorspoedig vruchtzetten (lett. zal een voorspoedige staart hebben),
zal een vetten aar hebben (lett. zal als vin een vetten aar hebben),
zal overtreffen de opbrengst van den wijden waterplas,
zal te boven gaan de som (van de opbrengst) van de naast elkaar liggende natte rijstvelden. (Vert. van der Veen).

Ieder die een fout tegen de adat heeft begaan (vooral op seksueel gebied) is verplicht een hond te brengen aan den voorganger van den landbouw (*indo'pare*); deze dieren worden verbrand. Weet men dat iemand een misslag heeft begaan, en levert hij geen hond, dan steekt men een varken van hem dood.

De heer Pol geeft een levendige beschrijving, hoe men in Palesang te werk gaat, wanneer de oebi *(doa')* een paar jaar niet is gelukt. Er heeft dan een plechtigheid plaats om van de goden (*deata*) oebi te „koopen". Men zorgt dan voor een bruinen reu, een varken, een hoen en een pakje gekookte rijst ter grootte van een kleine oebi. Varken en hoen worden aan de goden geofferd. De hond wordt gedood en zijn bloed wordt om den oebi-tuin gesprenkeld. De koppen van varken en hond worden op den grond gezet en omringd door pakjes rijst. De priester gaat nu den grond bewerken, en doet alsof hij oebi rooit. Komt hij nu bij een pakje rijst, dan roept hij onder veel gelach van de aanwezigen: „Ik heb al een oebi". Nu gaat hij met nog meer enthousiasme verder tot hij aan de koppen van hond en varken komt. Onder groot gejuich neemt hij ze op en roept: „Haha, dat zijn heel groote!" De koppen worden dan in een mand naar zijn huis gebracht.

Bovenstaande mededeelingen zijn alle afkomstig van de Toradja's van de *Sa'dan-, Masoepoe-* en *Mamasa*-rivieren. De Toradja's van de *Rongkong,* die zich enkele

geslachten geleden van den moederstam hebben afgescheiden, passen het hondenoffer ook toe.

Wanneer men zal beginnen met het bewerken der velden, verzamelen de inwoners van het dorp zich bij de rijstschuur van het Hoofd, de *alang kasitoeroesan,* die voor dit doel met oude weefsels versierd is. Wanneer alles gereed is, roept de landbouwpriester, *pongarong,* of de leider van de adat, *siadja,* de geesten aan, waarna hij een varken, een hoen en een hond slacht. Het vleesch van deze dieren wordt gekookt en bij den maaltijd genuttigd, die daarna plaats heeft.

In *Parara,* dat bewoond wordt door To Rongkong, die tot den Islam zijn overgegaan, belooft men bij het begin van den rijstplant aan de geesten, *dewata,* een offer te zullen brengen bij de *laso batoe,* de steenen die over het welzijn van het dorp waken. Daarbij worden een hond, twee varkens en een hoen geslacht. De hond wordt met een stuk hout doodgeslagen, waarna de kop aan twee kruiselings in den grond gestoken stokken wordt opgehangen; daar blijft hij hangen tot hij vergaan is; de romp van het dier wordt weggeworpen, mag niet worden begraven. Bij tal van dorpen zag ik schedels van honden aan zulke stokken hangen.

Bij het ontginnen van een stuk boschgrond is het een slecht teeken, wanneer men er een liaan vindt, die in een lus is gegroeid. Dit voorspelt niets goeds, zoowel voor den aanplant als voor den bewerker van dien grond. Om de booze werking van de lus te niet te doen, legt men er een stuk hout in, en doodt er een hond bij, waarvan de ingewanden aan de liaan worden opgehangen. De lus heeft dan haar werk gedaan door iets te strikken, en de hond zal verder kwaad beletten.

Wanneer een nieuwe waterleiding wordt gemaakt of een oude hersteld, slacht men daarbij een hond, een hoen of een varken. Het bloed van het dier wordt in een pisangblad opgevangen om uit de teekenen

van dat bloed op te kunnen maken, of het dijkje in den vervolge den drang van het water zal kunnen weerstaan.

In *Beropa,* ook wel Lemo genoemd, dat een kolonie van To Rongkong is, vertelde men mij, dat de ingewanden van den hond, die bij den aanvang van het akkerwerk wordt gedood, in het rijstveld worden begraven. Men belooft ook wel bij het begin van de akkerwerkzaamheden om een koppensnellersfeest, *pa'beloan,* te organiseeren; dit feest duurt drie dagen, en op elken dag wordt een hond gedood, welks vleesch bij den maaltijd wordt genuttigd.

Ook in andere perioden van den landbouw worden honden geslacht. Zoo doet men dit als men elkaar bij het werk komt helpen, maar hierbij is het niet meer te zeggen, of de hond geslacht wordt met eenige offerbedoeling, dan wel alleen om de helpers van vleeschspijs te voorzien. Want de To Rongkong zijn evenals hun stamgenooten in het Sa'dansche verzot op hondevleesch. Wanneer zij bij Toradja's van de Oostgroep komen werken (zij zijn zeer bedreven in allen arbeid waarbij grondverzet noodig is), laten zij zich hun loon voor een groot deel in honden uitbetalen.

Van het moederland aan de Sa'dan-rivier is nog een afdeeling uitgezwermd, die zich gevestigd heeft in de vlakte van *Masamba,* tusschen de Baloease- en Rongkong-rivieren. Dit zijn de *To Raa.* Dit heele volkje is nominaal tot den Islam overgegaan, en dit zal wel de reden wezen, dat het hondenoffer nog slechts sporadisch onder hen gevonden wordt. Soms wordt hier bij het planten van de rijst een hond gedood, en belooft men om na afloop van den oogst een feest aan te leggen, als de rijst gelukt is. De romp van het dier wordt begraven. Alleen bij een offerfeest ten behoeve van een kranke wordt nog wel eens een hond geslacht. Toch vermoed ik, dat het hondenoffer bij deze clan meer voorkomt, dan ik te weten ben

gekomen, want deze menschen schamen zich als Mohammedanen voor zulke dingen. Ik moet dit ook opmaken uit hetgeen het nu rustende oude Hoofd, *tomakaka,* van Masamba mij vertelde. Hij zei mij, dat hij bij den aanvang van het rijstjaar een hond moest slachten voor het volk. Als Mohammedaan had hij dit willen afschaffen, maar het was hem niet gelukt: de menschen stonden erop, en er zouden misschien onlusten zijn ontstaan, als hij niet had toegegeven.

Mori-groep.

Bij de Mori-groep zijn alleen een paar voorbeelden van de To Noeha bekend, waarbij het hondenoffer voor den landbouw wordt gebruikt. De heer J. Ritsema heeft ze opgeteekend. Daar het verkeer tusschen de Noeha-groep en de Zuid-toradja's altijd levendig is geweest, kan het zijn dat de To Noeha deze gewoonte bij den landbouw van de laatsten hebben overgenomen, want de andere afdeelingen van de Mori-groep kennen dit gebruik niet. Het hondenoffer wordt in betrekking tot den landbouw bij de To Noeha trouwens alleen gebruikt, wanneer het gewas te lijden heeft van varkens of muizen. Men probeert het eerst met het offeren van een hoen en een varken, en eerst als dit niet baat, neemt men zijn toevlucht tot een hond (*moimpo dahoe*). Eerst worden de geesten en de afgestorvenen aangeroepen en dan wordt de hond toegesproken: „Jij, hond, neem onze zonde weg, kom tusschenbeide om muizen en varkens te doen verdwijnen". De leider van de plechtigheid neemt een stukje pinang, een sirihblad, een balletje tabak, en steekt dit alles achter het oor. Dan zegt hij: „Hier is een jonge hond van ons, laat die met bloed bestrijken en schoonwasschen alles wat er zoo rondloopt en rondwaart (slechte geesten en booze woorden), laat hij alles met bloed bestrijken en schoonwasschen, opdat ons rijstjaar goed mag zijn; laat hij met bloed bestrijken en schoonwasschen alle muizen en varkens; laat hij ook het lichaam van dit

huisdier halen, opdat wij sterk (gezond) mogen zijn, opdat wij nazaten mogen hebben, opdat we met ons velen mogen zijn; laat ons huisdier dit alles met bloed bestrijken en schoonwasschen". Daarna wordt de hond gedood.

In het dorp Lioka hoorde de heer Ritsema bij zoo'n gelegenheid de volgende aanroeping: „Ik dood een jonge hond. Wanneer mijn grootvader tijdens zijn huwelijk gezondigd heeft, of iemand die met hen samenwoonde, kom jij, jonge hond, dan tusschenbeide; maak jij de aarde weer schoon, dat het (kwaad) niet meer aanwezig zij. Verstrooi het tot aan de groote zee. Ga naar het diepste van de zee, tot je komt bij Mokole pada ihia. Als deze je vraagt waarvoor je komt, zeg hem dan, hond: Ik kom vanwege de schuld van den voorvader, opdat geen van zijn kleinkinderen de gevolgen dragen".

Ook na afloop van het opschuren van de rijst wordt wel eens een hond gedood om de doodenzielen van den voorraad af te houden.

Zuidoost Celebes.

Bij de Tolaki boven Kolaka wordt alleen een hond gedood bij het planten van de rijst. Aan den vooravond van het planten maakt de eigenaar een gat midden in den akker; daar wordt den volgenden dag een hond neergelegd, zoodanig dat de kop boven het gat hangt. Dan legt de voorganger wat sirih-pinang en kalk op het dier, en spreekt: „Dit geef ik je om den wille van mijn akker, opdat de rijst die ik zal planten, groeie". Dan hakt hij den kop van den hond af; deze valt in het gat, dat aanstonds met aarde gevuld wordt; het lichaam van het dier wordt op een andere plek begraven. Deze handeling heet *mosehe mondaoe.*

Van Noord-Kolaka wordt nog gemeld, dat de eigenaar van den akker na het dooden van den hond een *dooele*-blad met het bloed van het dier bevochtigt,

en dit onder de mand met zaairijst legt. Als de rijst is uitgeplant, begraaft hij het blad in den grond en zegt: „Dat het blad groeie".

In Zuid-Kandari gaat men pas tot het dooden van een hond over, als het gewas door ongedierte of ziekte dreigt te mislukken.

Samenvatting.

Het hondenoffer bij den landbouw komt dus bij de West-toradja-groep even veelvuldig voor als bij de Zuid-toradjagroep. Bij laatstgenoemde groep komt het aggressief karakter van dit offer niet meer zoo duidelijk uit als bij eerstgenoemde. Wanneer een hond gedood wordt, moet hij een bepaald iets wegbrengen of wegjagen: toover of vergif, dat door menschen of geesten in het gewas is gelegd, waardoor de rijst gaat kwijnen; muizen, varkens, vogels, insekten, die door doodenzielen op de rijst worden afgezonden, of de zielen zelven openbaren zich in dezen vorm.

Evenals bij de pogingen tot herstel van kranken, worden bij den landbouw naast den hond ook andere dieren geslacht, die de positieve bedoeling hebben om aan de geesten hulp te vragen om het gewas te doen gelukken. Zoowel van den hond als van de andere offerdieren wordt het bloed op het gewas gestreken. In het eerste geval moet de plant tegen slechte invloeden beschut worden; in het tweede wil men het gewas rechtstreeks levenskracht toevoeren. Een eigenaardige verbinding van twee gedachten vinden we bij de clan der Koro-groep te Gimpoe, waar men rondtrekt met een pop en een hond. De eerste moet samen met het daarbijbehoorende offer van rijst en ei de geesten bewegen om de levenskracht van de rijst, die ondersteld wordt door hen te zijn weggenomen, terug te geven. De hond verjaagt het kwaad, dat het gewas rechtstreeks schaadt.

Te Winatoe hebben wij een dergelijke combinatie van pop en hond aangetroffen, maar hier is de be-

doeling eenigszins anders. Uitdrukkelijk zegt men dat die poppen broer en zuster voorstellen, een incestueus paar. De gevolgen van bloedschande worden voor het akkerwerk zeer gevreesd. Met dit poppenpaar worden de gevolgen van mogelijk bedreven, maar onbekend gebleven bloedschande door den hond weggejaagd.

Het dooden van een hond bij den oogst in Sigi zou kunnen doen denken aan een gewoon offer om de gunst van geesten te verwerven. Maar de aard van de geesten, die geroepen worden, boom- en aardgeesten, en doodenzielen, sluiten het afwerend karakter van dit offer niet uit. Van deze geesten vraagt men geen gunsten; men houdt ze liefst verre, want ze doen niets dan ziekmaken en schaden allen en alles, waarmee ze in aanraking komen. Ze bedreigen ook nog de reeds binnengehaalde rijst, waarvan ze de levenskracht kunnen wegnemen, zoodat zij haar voedingswaarde verliest.

Het Hondenoffer bij bizondere gevallen.

Behalve in de reeds genoemde rubrieken, wordt nu en dan een hond gedood in bizondere gevallen. Ik noem de gegevens, die ik verzamelde, voor elke groep op.

West-toradja-groep.

Wanneer te *Onoe* (*Koro-groep*) een soort slang, *oele pali,* in een huis komt, is dit een heel slecht teeken, want nu zullen de bewoners ervan sterven. Om de gevolgen van dit gebeuren te niet te doen legt men een steen op de plek, waar de slang gezien is. Dan neemt men een hondenjong, beweegt dit in 7 kringen over den steen, en spreekt: „Dit is onze plaatsvervanger!" Dan slaat men het dier den kop af, en laat het bloed op den steen druipen. Den hond werpt men met kop en al weg, samen met een pop, *pinotaoe,* die men voor deze gelegenheid gemaakt heeft. Daarna moet een priesteres door haar werk den levensgeest van die menschen bevestigen, en een hoen of een varken wordt geslacht om „leven" aan hen toe te voeren, *ratinoewoei.*

Ditzelfde wordt ook gedaan, als men op den nog te ontginnen akker een python, *hawa,* aantreft: op de plek waar men het reptiel heeft gezien, wordt een steen gelegd, een pop wordt gemaakt, en een hond boven den steen gedood. De kop van het dier wordt daar begraven; zijn romp en de kop worden weggeworpen. Dan trekt men een wijden kring om de plek heen, waarbinnen niets geplant mag worden.

Algemeen is het geloof in Midden-Celebes, dat indien een volwassene in den slaap urineert, zijn (haar) echtgenoot of een der kinderen moet sterven. Maar alleen voor *Towoeloe* (*Karo-groep*) teekende ik aan, dat bij zoo'n gelegenheid een hond wordt gedood en weggeworpen, waaraan te voren de opdracht is gegeven om het kwaad mee te nemen. Daarna wordt een hoen geslacht om aan het gezin „leven" te brengen, *ratinoewoei.*

In *Tawaelia* (*Lore-groep*) werden bij een hevige aardbeving een witte buffel, een wit hoen en een hond geslacht.

Nu en dan heeft er in de *Rampi-groep* een plechtigheid plaats, die moet dienen om de levenskracht van de priesteressen te versterken. Zij gaan daartoe in de rivier en hier worden ze besprenkeld met water waarbij als kwast een aantal kruiden wordt gebruikt, waaraan de kop van een daarbij gedooden hond is toegevoegd.

Oost-toradja-groep.

Van de Oost-toradja-groep zijn een paar voorbeelden bekend om door middel van een hondenoffer het kwaad dat uit bizondere natuurverschijnselen zou voortkomen, te niet te doen. Zoo wordt in *Poe'oe mboto* bij het opsteken van een storm eerst het oor van een hond afgesneden. Neemt de storm desniettegenstaande in hevigheid toe, dan wordt het dier den kop afgeslagen.

Bij een hevig onweder trachtte men vroeger te weten te komen, waar de *katoemboe ngkila* „het uitkomen, opkomen van den bliksem" was. Want waar de oor-

sprong van den bliksem was, zou men door den vijand overvallen en gedood worden (het storten van menschenbloed veroorzaakt onweer). Als men nu bevond, dat de bliksem uit het eigen dorp voortkwam, zou dit door den vijand worden overvallen. Om dit te weten te komen, legde men houtskool in het gat van het stampblok. Wanneer bij het licht van den bliksem de houtskool zichtbaar werd (het stampblok staat onder een afdak, waar het licht wordt afgeweerd), was dit een zeker bewijs, dat de bliksem in het dorp zijn ontstaan had. Dan werd een hond gedood *mampapowati kila* „om den bliksem te vervloeken" (opdat het verschijnsel geen gevolgen zal hebben). Het bloed van het dier werd overal tusschen de huizen gesprenkeld. De kop werd in een verdord boomblad gewikkeld, en naar het Westen weggegooid; de romp werd in de wildernis weggeworpen. Ik teekende dit op van *Onda'e*, maar ook bij andere clans deed men zoo.

Bij de Poe'oe mboto-groep werd wel eens een hond gedood bij hevigen storm of bij langdurige aardbeving.

Een regenboog in de morgenuren wordt in Midden Celebes algemeen gevreesd, ongetwijfeld omdat ze in het Westen, het rijk des doods, de plaats waar de zon ondergaat, wordt gezien. Vooral als de regenboog in zijn eigen dorp „staat", is dit een heel slecht teeken: dan moet iemand daar sterven. Vroeger zei men, dat het dorp dan door den vijand zou worden overvallen. *Re'e limbatanja* „het teeken dat vele vijanden komen is er", zegt men in *Poe'oe mboto.* In pasgenoemde streek werd op de plek, waarop men meende dat de regenboog gestaan had, een geit of een hond geslacht om daarmede het onheil af te weren. Zulk een regenboog noemt men *daa masawoe* „uitgestrooid bloed".

Mori-groep.

Om de gevolgen van een afgelegden eed, die niet meer gehouden wordt, krachteloos te maken, wordt bij de To Noeha een hond geslacht. De heer Ritsema

vertelt hiervan een sprekend voorbeeld uit Wawo ndoela: Hanggena en Tomboeloei waren samen getrouwd. Zij kregen een kind, maar dit was een albino. Zij schrikten hier zoodanig van, dat ze van elkander scheidden, en den eed aflegden, dat hun nakomelingen nimmer met elkaar mochten huwen. Ngkoëre, een kleinzoon van Tomboeloei, en Kimo, een kleindochter van Hanggena trouwden toch met elkaar, en zie hun eerste, derde en vijfde kind waren albino's (een van hen leeft nog); de andere kinderen waren gewoon. Bij de geboorte van het eerste albino-kind, werd een varken geslacht, maar toen het tweede albino-kind ter wereld kwam, werd een hond boven op het dak van de woning gedood; de kop van het dier werd naar rechts, het lijf naar links gegooid. Men hoopte hierdoor de gevolgen van den eed van hun grootouders, die zich in de albino-kinderen openbaarden, te niet te doen.

Samenvatting.

Ook uit de bovenstaande voorbeelden is het afwerend karakter van het hondenoffer op te merken, al blijkt dit niet altijd rechtstreeks door hetgeen de menschen ervan zeggen. De uitdrukking dat door het dooden van een hond de onheil veroorzakende bliksem wordt „vervloekt", spreekt voor zichzelf. Wanneer te Onoe wordt gezegd, dat de hond als de plaatsvervanger van de bewoners van het bedreigde huis wordt beschouwd, heeft dit de bedoeling, dat de booze invloed of de smetstof, die anders de menschen kwaad zou doen, nu op den hond is overgedragen, die hem zal wegbrengen.

Slotopmerkingen.

Uit de gegevens die hier bijeengebracht zijn over het offeren van honden blijkt wel duidelijk, wat ik in den aanvang van dit opstel reeds opmerkte, dat dit offer het karakter mist van verzoening, het inroepen van hulp van hoogere machten, of het gunstig stemmen van dezen. De gedoode hond moet iets afweren, bijten,

verjagen, wegbrengen. Dit „iets" is geen geest, maar een onpersoonlijk kwaad, een „vergif", een smetstof.

Wanneer er bij het hondenoffer tijdens zwangerschap en geboorte en bij den landbouw sprake is van „doodenzielen" (*rate, hate, wajo*), dan wordt niet gedacht aan de zielen van bepaalde personen, maar aan de smetstof, die de lieden heeft gedood, die van de lijken uitgaat om ook andere menschen en dingen te dooden. Die smetstof wordt vooral gevreesd in de genoemde levensomstandigheden. Wanneer een bevalling niet normaal verloopt, wordt in de eerste plaats aan tegenwerking van de doode gedacht, d. i. de smetstof van den dood. Een zwangere vrouw moet zich dan ook bizonder inachtnemen, als er een sterfgeval plaats heeft.

Niet minder groot is de vrees voor de „dooden" bij den landbouw. Bij alle werkzaamheden op den akker worden maatregelen genomen, dat de „dooden" niet op den akker zullen komen. Daartoe richt men magisch werkende afsluitingen op; miniatuur akkers worden aangelegd, waar de smetstof kan uitwerken; buffels van lemon worden neergezet om door de „dooden" (smetstof) genomen, gedood te worden, opdat de levende buffels gezond zullen blijven.

Bij het dooden van honden voor ziekten van menschen en van het gewas wordt slechts bij uitzondering gedacht aan geesten, die ziek maken. Het is het vergif, *doti*, dat op dezelfde wijze als de smetstof van den dood door den hond moet worden weggebracht. Dit komt het duidelijkst uit, waarbij een aantal opeenvolgende sterfgevallen een hond wordt gedood om de smetstof van den dood weg te jagen, opdat deze niet nog meer slachtoffers kan maken. Hiernaast staat de voorstelling dat ziekten ontstaan door gebrek aan levenskracht, of omdat de levenskracht door een mensch of geest is weggenomen. Om het evenwicht te herstellen, strijkt men bloed van buffel, varken of hoen op den kranke. Om de geroofde levenskracht terug te krijgen, biedt men den geest een pop aan in de

plaats van den beroofde. Beide handelingen gaan soms met het dooden van een hond gepaard. Waar bloed van een hond op mensch of voorwerp wordt gestreken, heeft dit de bedoeling om den mensch immuun te maken voor vergif of smetstof. Waar het schijnt, alsof de hond als plaatsvervanger van een zieke dienst doet, moet dit niet opgevat worden als „zondebok", maar de hond moet de smetstof op zich nemen, vastbijten, en wegbrengen.

Ook in verband met het koppensnellen wordt een hond niet gedood uit vrees voor de zielen der verslagenen, maar tegen de vervloekingen en verwenschingen, die de overlevende bloedverwanten der gesneuvelden tegen den vijand uitbraken, en die hun uitwerking vertoonen in het ziek worden der overwinnaars.

We kunnen dus zeggen, dat bij het hondenoffer geen sprake is van persoonlijke geesten of goden. De hond wordt gericht tegen onpersoonlijke krachten der natuur. We zouden hieruit kunnen besluiten, dat het offeren van een hond heel oud moet zijn.

Het agressieve karakter van het hondenoffer treedt ook hierin aan den dag, dat niets van het dier als spijsoffer aan de goden of geesten wordt aangeboden. Nu en dan vinden we opgeteekend, dat doodenzielen, boom- en aardgeesten (de ziek makende machten bij uitnemendheid) geroepen worden om van den hond te komen „eten". Ook wordt het dier wel voorgesteld als „teerkost", een gewone uitdrukking voor het spijsoffer, maar het wordt nimmer voor de aangeroepenen toebereid, terwijl de meeste stammen in Midden-Celebes hondenvleesch eten, dit zelfs bizonder lekker vinden. Het gedoode dier wordt eenvoudig weggeworpen. Alleen om den kop is het te doen, die met geopende kaken de smetstof moet afbijten, verjagen.

Zoo teekende ik vroeger reeds van de Zuid-toradjagroep aan (Tijdschr. Kon. Bat. Gen., 63, 1924, bl. 297): „Nergens wordt iets dat van den hond afkomstig is, aan de goden, *deata*, geofferd; ook niet aan de voor-

ouders, *todolo* (dit zijn de vereerde afgestorvenen, die hulp verleenen, in tegenstelling met degenen, die pas overleden zijn, en die om de smetstof des doods, die in hen nawerkt, gevaarlijk zijn). Wanneer men dit deed (nl. deelen van een hond offeren), zei een hoofdman, *parenge'*, tot mij, zou men juist niet krijgen, waarom men vraagt. En dit niet alleen, maar de offeraar zou sterven, en zijn rijst zou niet gelukken. Wij kunnen dit niet anders verstaan, dan in den zin: De hond zou juist het geluk, de voorspoed, de levenskracht, waarom we vragen, wegjagen.

Dit komt ook uit in de voorzorgen, die men in *Poe'oe mboto* (Oost-toradja-groep) en waarschijnlijk ook elders neemt om alle honden op een afstand te houden, wanneer men bij de voorraadschuur bezig is de bossen rijst met de voeten te bewerken om de korrels van het stroo te scheiden, ten einde die als zaad te gebruiken. Wanneer toch een hond over de zaairijst zou loopen of springen, zouden de planten die daaruit groeien *tiba* zijn; dan zijn de stengels weinig uitgegroeid, en de aren zwellen wel, maar er komt geen of weinig korrel in. We kunnen dit weer niet anders opvatten dan dat de hond de levenskracht van den rijst meeneemt en verjaagt.

Uit deze voorstelling is nog een ander verschijnsel te verklaren. De bewoners van Midden-Celebes verheerlijken in hun liederen graag hun helden door ze te vergelijken met dieren, die ze voor dapper, of liever nog „grijperig" houden. Heel algemeen wordt de leider van een troep krijgers met „arend" aangeduid, en als men deze menschen aan hun eigen ontwikkeling overliet, zouden ze evengoed adelaars op hun tochten meevoeren als de Romeinen. Een pikkende haan is ook een geliefkoosd beeld voor hen. In de Pososche dorpstempels, die geheel aan den oorlog gewijd waren, werden met weinig uitzonderingen in hout uitgesneden krokodillen aangetroffen, die op een aap loeren, of hem reeds in den bek hebben. Een troep krijgers

wordt graag met een python vergeleken, die het dorp bijt en het dan met zijn lijf omstrengelt en dooddrukt. Maar nooit heb ik gehoord, dat een voorvechter met een hond wordt vergeleken of vereenzelvigd, terwijl dit dier toch de dappere bij uitnemendheid is. Wanneer ik hierover met de menschen sprak, konden ze alleen antwoorden: „Dat zijn we niet gewend om een voorvechter een hond te noemen". Ook wel: „Zoo iets zou niet kunnen". De reden van dit „niet-kunnen" kon niemand onder woorden brengen. In verband met het bovenstaande mogen we aannemen, dat een voorvechter geen hond genoemd kan worden, omdat hij dan zijn eigen geluk en voorspoed zou verjagen.

Het is voor ons onderwerp ook van belang te weten, dat men zich boom-, aard- en berggeesten, aan wie het ontstaan van ziekten dikwijls wordt toegeschreven, voorstelt als jagers, wier honden de menschen bijten, en hierdoor ziek maken. Het eerst kwam ik met deze voorstelling in aanraking, toen ik een paar nachten te Mapahi (Koro-groep van de West-toradjagroep) doorbracht. In een van die nachten zou men de ziekte verdrijven, die de inwoners van deze plaats teisterde. Een priester had uitgemaakt, dat de ziekte uit het Zuiden gekomen was. De dorpsbewoners verzamelden zich op een grasveld, en gingen daar zitten met het gelaat naar het Zuiden gewend. De priester stond achter de zittende menschenschaar, gewapend met een langen bamboestengel, waaraan de bladeren waren gelaten (vermoedelijk als bezem bedoeld), en aan welks takjes tal van reepjes foeje kleedingstof waren gehangen. Terwijl de priester den bamboe op den grond liet rusten naar het Zuiden overhellend, riep hij de geesten van alle voorname bergtoppen in het Zuiden aan. In zijn lange aanspraak is dit voor ons van belang: „Roept uwe honden terug, en bindt ze dat ze ons niet bijten, uw bruine honden, uw zwarte honden, uw gevlekte honden!" Na afloop van de aanroeping zwaaide hij

zevenmaal met den bamboestengel over de verzamelde menigte en bracht hem toen een eind verder naar het Zuiden, waar hij hem in den grond plantte.

Daarna kwam ik te weten, dat de voorstelling, dat geesten hun honden op de menschen afsturen om ze te bijten, en daardoor ziek te maken, algemeen is. Soms draagt zoo'n hond een naam. Zoo vertelde men mij te *Biromaroe* (Sigi-groep, West-toradja-groep), dat de aardgeest een hond heeft, die Kiti miri heet; als deze een mensch gebeten heeft, zetten armen en beenen op, en krijgen een groene kleur.

In *Napoe* (Lore-groep, West-toradja-groep) heeten de menschen soms ziek gemaakt door geesten-honden; deze duidt men algemeen aan met den naam van *kadake* „slechtaard". Om zoo'n zieke te genezen wordt een priesteres geroepen, in wie zich de geestenhond openbaart. Haar oogen worden dan groot en rond als van een hond, en ze begint te huilen als een hond. Ze gaat sigaretten rooken (tabak in droog arenblad gerold), en blaast de rook naar den zieke om den hond te verjagen.

In ditzelfde land werden eertijds groote doodenfeesten, *tengke* of *poënde*, gevierd, die dagen lang duurden. Men vertelt, dat zich gedurende de nachten van dat feest allerlei spookachtige verschijnselen voordeden. Zoo braken in één nacht de ziektegeesten los: men zag dan overal in het duister honden rondhollen. Niemand waagde zich dan buitenshuis; door ramen en deuren wierp men met bamboekokers vol water naar de spookdieren, en brandende fakkels werden aan de trappen gebonden om ze het opklimmen te beletten.

Over spookhonden, die ziekte veroorzaken door bijten, bestaan in *Bada* (Lore-groep, West-toradja-groep) heele verhalen. Den korten inhoud van een paar ervan zal ik hier meedeelen om er het karakter van te doen kennen.

In den tijd dat een besmettelijke ziekte heerschte, droomde een man, dat hij bij een hut kwam, waarin

zich eenige jagers bevonden. De honden dezer lieden waren als veulens zoo groot. Een van de jagers vroeg den droomer hem een beschilderden foeja hoofddoek te bezorgen. De man ging naar huis om het gevraagde te halen. Toen hij weer bij de hut gekomen was, kwam een hond naar buiten, en wilde hem bijten, maar zijn baas bond hem gauw vast. De man keek eens in de hut rond, en hij zag, dat er veel vleesch te drogen hing, waarvan jagers en honden nu en dan een brok namen en aten. Toen hij goed toekeek, zag hij dat het deelen van menschenlichamen waren. Na eenigen tijd vroeg hij: „Hoe is het met den hoofddoek: wilt ge hem hebben of niet?" De jager zei: „Ik koop hem niet, breng hem maar terug". De droomer hoorde de jagers tot elkaar zeggen: „We hebben al veel vleesch, en een deel van den buit is nog niet binnen. Maar waar is de hond van zooeven, opdat hij dezen ouden man niet bijte". Toen kwam die hond aangeloopen, en hij sleepte een mensch met zich mee. Toen schrikte de droomer wakker. Zijn eigen kind en dat van het dorpshoofd waren ziek, en dadelijk na zijn ontwaken hoorde hij, dat het laatste overleden was. Toen begreep hij, dat het 't lijk van dit kind was, dat de hond had aangebracht, en dat wanneer de jager den hoofddoek had aangenomen, zijn kind ook gestorven zou zijn.

Een ander verhaal is heel lang; het vertelt van een blinde en van een doove, die samen op reis gaan: de laatste leidt den blinde voort. Op dezen tocht vinden ze een springlans, voetangels, het schouderblad van een buffel, een trom, een aarden kookpot, en dit alles dragen ze met zich mee. Eindelijk komen ze bij een groot huis met een gouden trap; ze gaan binnen en vinden er een man, die onder een groote trom vandaan komt, en aan de bezoekers vertelt, dat hij eerstdaags door de bewoners van het huis zal worden opgegeten, wanneer de voorraad vleesch op het droogrek verbruikt is. Dit vleesch zijn deelen van menschenlichamen, die door de honden dezer geesten buitgemaakt

zijn. De blinde en de doove halen nu de trap op, zetten de pot met water te vuur, en gaan eten. Niet lang daarna komt een koppel honden. Ze springen tegen het huis op, maar kunnen er niet in. Dan komt de jager. Hij roept naar boven: „Wie zijn jullie, die sterker zijt dan ik?" De binnenzittenden antwoorden niet. „Laat mij je hand zien!" schreeuwt de jager. De blinde steekt een aantal van de meegenomen voetangels door de vloerlatten. „Laat mij je voet zien!" zegt de jager. De blinde toont hem de springlans. „Laat mij je tanden zien!" Het buffel schouderblad komt te voorschijn. Dan roept de jager: „Nu weet ik zeker dat ik mijn huis niet meer terugkrijg; want tegen wezens met zulke tanden, voeten en handen kan ik niet op!"

Een nieuwe groep jagers komt aan, die de buit hunner honden aan menschenlijken dragen. Een roept naar boven: „Laat mij je stem hooren!" De blinde slaat vervaarlijk op den trom. „Laat mij je speeksel zien!" Nu wordt de pot met kokende verfstof uitgegoten. Het gloeiende vocht spat tegen honden en jagers aan, zoodat alle in het ravijn springen, aan welks rand de woning staat, en daar komen ze jammerlijk om het leven.

In dat huis vinden de reizigers medicijn tegen doofheid en blindheid, en als normale menschen wandelen alle drie naar het naastbij gelegen dorp. Hier vinden ze alle inwoners gestorven, weggeraapt door een epidemie. Ze begrijpen, dat het de honden der jagers zijn die deze lieden hebben gedood. Slechts drie meisjes leven nog. Dezen huwen met de drie mannen, en ze worden rijk, want ze eigenen zich de nagelaten eigendommen der gestorvenen toe.

Tegen de honden der ziektegeesten zenden de menschen hun eigen honden uit, die daartoe gedood moeten worden [1]).

[1]) In het Kailische, de omstreken van het Paloedal, worden de Boegineesche sageheld Sawerigading en zijn zoon Lagaligo gehouden voor degenen, die de buffels in het land hebben gebracht. Telken-

Blijkens de gegevens, die ik van inheemsche onderwijzers ontving door tusschenkomst van den heer Bikker, gelooven de Toradja's van Mamasa ook, dat de geesten, *dewata,* er honden op nahouden, die op menschen jagen. Men noemt ze *asoe dewata* „geestenhonden", of *asoe laoe.* Een enkele priester beweert, dat hij wel eens zoo'n hond gezien heeft. Ze vliegen in den nacht rond en maken een blaffend geluid (vermoedelijk hebben we hier te doen met vliegende honden). Hoort men dit geluid, dan moet men gauw op zijn zijde gaan liggen, want blijft men op den rug slapen, dan bijten ze.

Droomt iemand dat een hond hem bijt, en wordt hij daarna ziek, dan gelooft men dat een *asoe dewata* (sommigen denken speciaal aan een hond van den aardgeest) gebeten heeft. In zoo'n geval wordt iemand geroepen, die een middel hiertegen kent, opdat de droomer niet sterve. Hondsdolheid ontstaat, zegt men, doordat een gewone hond door een *asoe dewata* gebeten is. Deze hond brengt dan weer de smetstof op andere honden over door ze te bijten.

Hier volge een staatje van het voorkomen van het hondenoffer bij de verschillende bevolkingsgroepen van Midden-Celebes.

Bij zwangerschap en geboorte: West-toradja-groep.

Bij huwelijk: West-toradja-groep, Poe'oe mboto, Zuid-toradja-groep.

Bij ziekte: West-toradja-groep, Zuid-toradja-groep (Galoempang), Mori.

Bij sterfgeval: West-toradja-groep, Oost-toradja-groep, Zuid-toradja-groep, Mori.

---

jare wordt een feest gevierd, waarbij deze dieren worden gemedicineerd. Een paar ouden van dagen loopen dan driemaal om de buffelkraal heen, en daarbij roepen ze Sawerigading en Lagaligo aan. Ze verzoeken de beide helden hun hond Djampa gaoe „wiens handwerk rooven is" terug te roepen, opdat hij de kalveren, die de buffelkoeien zullen werpen, niet zal bijten, waardoor ze zouden sterven.

Bij huisbouw: West-toradja-groep, Poe'oe mboto (Palande, To Lampoe), Zuid-toradja-groep.

Bij koppensnellen: Oost-toradja-groep, Mori.

Bij landbouw: West-toradja-groep, Zuid-toradja-groep.

Bij natuurverschijnselen: West-toradja-groep, Oost-toradja-groep.

Op dit staatje heb ik Poe'oe mboto afzonderlijk opgegeven, omdat dit een kring is, die Dr. Adriani en ik zonder aarzelen tot de Oost-toradja-groep rekenen; maar deze menschen hebben ook enkele trekken gemeen met de West-toradja-groep. Zoo komt het hondenoffer bij hen meer voor dan bij de overige clans der Oost-toradja-groep. Bij het huwelijk vinden wij het hondenoffer alleen in dezen kring toegepast. Zoo ook bij huisbouw, want de To Lampoe zijn dezelfde menschen als in Poe'oe mboto wonen, en in het dorp Palande (bij de overige leden van deze clan bestaat het hondenoffer bij huisbouw niet) is het vermoedelijk van het naburige Poe'oe mboto overgenomen. Wij voegen in die beide gevallen Poe'oe mboto bij de West-toradja-groep.

Wij zien nu dat het hondenoffer bij de West-toradja-groep en de Zuid-toradja-groep rijke toepassing vindt Van eerstgenoemde groep moet de Pakawa-kring worden uitgezonderd; en van de Zuid-toradja-groep de Toradja's van de Karama-rivier (Galoempang), waar het de landbouw betreft.

Uit het overzicht blijkt aanstonds dat het hondenoffer in de westelijke helft van Midden-Celebes meer toepassing vindt dan in de oostelijke. Alleen in het Galoempangsche en het Sekosche wordt het hondenoffer als bij uitzondering aangetroffen.

Verder is opvallend, dat bij Moriërs en de Oost-toradja-groep, dus de oostelijke helft van Midden-Celebes geen hondenoffer plaats vindt bij den landbouw, terwijl het bij de andere twee groepen dan juist veel in toepassing wordt gebracht. Van den anderen kant weer is in de oostelijke helft van Midden-Celebes het honden-

offer bij koppensnellen gebruikelijk, waar de westelijke helft dit niet kent.

Dat het hondenoffer in eenig verband staat met den natten rijstbouw is waarschijnlijk. Ofschoon ik ook enkele gevallen heb opgeteekend van een hondenoffer bij den drogen rijstbouw, vindt het veel meer toepassing bij de sawahcultuur. De lieden van de Oost-toradja-groep en de Moriërs verbouwden vóór de komst van het Gouvernement rijst alleen op droge velden. Bij de West-toradja-groep is sawahbouw algemeen, met uitzondering van Pakawa en het Galoempangsche (Boven-Karama); maar in die kringen treffen we dan ook het hondenoffer niet aan. Alleen de To Seko maken een uitzondering: dezen kennen sawahbouw, maar brengen er het hondenoffer niet bij in toepassing. Deze To Seko evenwel vormen een afzonderlijk geheel, dat men noch bij de West-, noch bij de Zuid-toradja-groep kan indeelen. Wij mogen dus wel aannemen, dat het volk, dat de sawahcultuur op Midden-Celebes heeft gebracht, het hondenoffer kende.

Vermoedelijk hebben de minst vermengde bevolking van Midden-Celebes het hondenoffer niet gekend. Zoo kennen de To Wana, een kring van de Oost-toradja-groep het niet. De To Seko houd ik ook voor een kring, die dicht bij het oorspronkelijke type staat; ook zij kennen het niet, met uitzondering van een vermoedelijk overgenomen geval te Wono. Wanneer we buiten Celebes naar een volk zoeken, dat weinig met vreemde elementen vermengd is, noem ik de Mentaweiers. Ook zij kennen het hondenoffer niet. Ze gelooven, dat als ze een hond dooden, de schim van het dier hen zou bijten; dezelfde gedachte, die bij het hondenoffer op Celebes voorzit; alleen is hetgeen „gebeten" wordt verschillend.

Slechts met betrekking tot het afweren van de smetstof des doods vinden we het hondenoffer meer algemeen op Midden-Celebes toegepast. Hierbij schijnt het dooden van een hond zich ook langer te handhaven,

en daarvoor is reden. Wanneer het geloof aan onpersoonlijke natuurkrachten op den achtergrond treedt, en men gaat gelooven aan het ingrijpen van goden en geesten in het leven der menschen, verliest het hondenoffer zijn beteekenis, vooral bij volken die een afschuw koesteren van hondevleesch. Want zij kunnen moeielijk iets aan de goden aanbieden als offerspijs, wat ze zelf niet lusten. Maar voor het dooden van een hond bij gelegenheid van een sterfgeval is een reden te vinden, wanneer de vrees voor de smetstof des doods vermindert, en men zich meer bewust is van de zelfstandig voortlevende ziel. Dan moet de hond niet meer de smetstof „wegbrengen", maar dan wordt hij de metgezel van den doode, die hem den weg wijst naar het zielenland, en hem op dien tocht allerlei diensten bewijst.